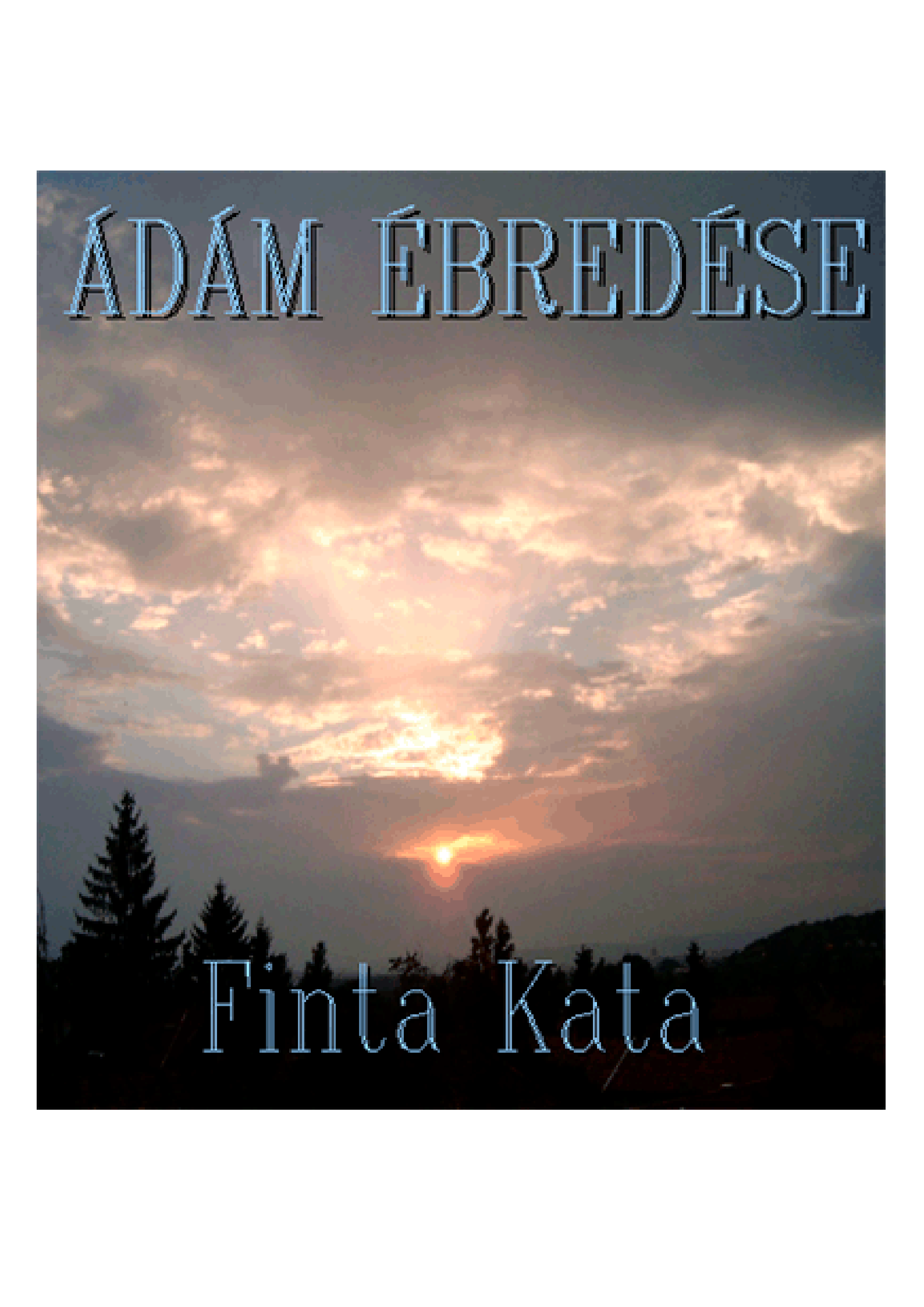

ÁDÁM ÉBREDÉSE

Finta Kata

Finta Kata

Ádám ébredése

**Megjelent a Digikönyv sorozat keretén
belül 67 oldal terjedelemben**

Kiadta a Napvilág Íróklub

Minden jog a szerzőnek (Finta Kata) fenntartva!

Budapest, 2006-11-14

TARTALOM

Előhang

- 1. A teremtés**
 - 2. A paradicsom kertjében**
 - 3. Immár az első emberpár**
 - 4. Kísértés...**
 - 5. Az első emberpár gyermekei**
 - 6. És beteljesedett az Úr szava**
 - 7. Ádám nemzetsége a harmadik gyermeke, Séth ágán: Noéig való pátriárkák**
 - 8. Ábel unokája**
 - 9. Noé és leszármazottai**
 - 10. Lassan teltek a napok a zárt falak között**
 - 11. A vízen**
 - 12. Százötven napig tart az áradat**
 - 13. Kiköt a bárka**
 - 14. Ararát hegyén**
 - 15. Letelepedés**
 - 16. Igazak és gonoszok**
 - 17. Mi történt eddig és mi történik mostanában?**
- Zárszó**

Előhang

Kezdetben vala a nagy semmi.

– De mi az a semmi, mikor még nincs semmi?

– Hol van az a semmi? – Semmi a semmiben, csak a nagy üres Úr – s fölötte a Mennyeek országa?

De volt, van, és lesz – nemcsak ott, akkor, hanem mindenütt volt, van, és lesz is Valaki, de ki Ő? – A Teremtő!

VALAMIKOR, az idők kezdetén, ha volt olyan, mert talán idők kezdete sem volt, – vagy mindig is volt IDŐ?

De valahogy mégis csak el kellett kezdődnie az időnek, a semmiből valahogyan csak keletkezett valami, mert mégis csak létezik...

Hogyan? Valahogyan! Mert Valaki, valahol, valamikor azt a valamit elgondolta, elkezdte, megteremtette!

Én így fogalmazom meg: Trónján ül a Mindenható nagy fényességben, körülötte sziporkázik a mindenség, angyalok serege veszi körül, akik hódolnak neki, angyalok kórusa énekel, zengik az Úr dicsőségét...

Akkor körülnéz az Úr, mély sóhaj szakad ki belőle: – körülöttem az angyalok, és ezen kívül sehol semmi? Unalmas minden...

S ekkor lelkében megszólal egy emberi hang – holott még ember sincs. – Nem jól van ez így.

Ekkor elhatározásra jut, majd feláll trónjáról, jobb kezét magasba emelve, mire az angyalok kórusa elhallgat. Mélységes csönd támad, nem hallható egy pissenés sem. A Mindenható körülnéz a nagy semmiben, miközben az angyalok némán figyelik minden mozdulatát, és azt, mit mond az Úr:

– Tenni kell valamit!

– Teremtünk egy szép világot!

Ahogy megfogant benne a gondolat, azonnal hozzáfog művéhez... és hat nap alatt véghezviszi elgondolását, megteremti az Univerzumot.

1. A teremtés

„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.”¹

És megszólal az ember, – aki akkor még nem létezett.

– Uram! – Mi az, hogy kezdet?

– Mi az, hogy kezdetben? Mikor volt a kezdet?

– Mikor van most, amikor cselekszel?

– Miből lett, és mikor alkottad az eget és a földet a semmiből... Az én emberi agyammal mindez megfoghatatlan...

Akkor a föld száraz, semmi élet, csak kietlen pusztaság és sötétség mindenütt...

Ismét hallja az Úr az ember szavát, – aki még nem volt.

– Uram! Hol van a mindenütt?

A kérdésekre semmi válasz...

Azóta sem, és még most sem találunk kérdéseinkre választ? Csak találgatunk, de mindezeket mai napig titokzatosság veszi körül, és mindörökké titok is marad...

NEM VAGYOK elégedett az eredménnyel! – zeng ismét az Úr szava, és visszhangzik a mindenségben...

– Halljátok meg akaratomat! – zeng a hangja, és fölemeli jobbját. – Akarom: legyen olyan minden, ami szép, ami eddig még nem volt, de legyen örök, és maradandó, és látható ezután mindörökkön örökké...

Így álmodta, és teremtette meg az UNIVERZUMOT.

MAJD ISMÉT SZÓL: – Azt akarom, ne legyen folyton sötétség, hanem legyen világosság az egész világegyetemben... – Úgy legyen! – Ezért megteremtette a NAPOT, – amely a nappalnak adja a világosságot. És ekkor egy szempillantás alatt derengeni kezd, megvilágosodik a mindenség, minden láthatóvá válik.

Megszüntette a szárazságot, így keletkezett a FÖLDÜNK, melyen élünk és más álló- és bolygó csillagok, majd megalkotta a HOLDAT, mely megvilágítja az éjszaka SÖTÉTJÉT, ezzel az időt napokra osztotta az Úr: lett NAPPAL és ESTE, meg a REGGEL.

Elkülönítette a földet a vizektől, és lettek hatalmas vizek. Látja az Úr a közeli és távoli hegyeket, a szelíd lankákat, vizeket. Nézi, ahogy futnak a csörgedező kis patakok a hömpölygő nagy folyókba, azok a hullámozó tengerek és óceánok ölelő karjaiba.

Elválasztotta a földet a mennyezettől, és így alkotta meg az EGET. Teleszórta az Égboltot kisebb-nagyobb fényes csillagokkal, hogy ragyogjanak az éjszakában.

Ezután beborította a szárazföldet zsenge fűvel, zöldellő és termő növényekkel, gyümölcsöt hozó fákkal, amelyek virágba borulnak, termést hoznak, magjukat szétszórva belepik a mindenséget.

Az elvégzett munka jóérzésével felsóhajt: – Alakul az elgondolásom, azonban még mindig nincs kész a nagy mű.

¹ Mózes első könyve a Teremtésről. A világ teremtése 1.

Kicsit megpihenve, a sötét éjjeleken gyönyörködött a csillagok ragyogásában, és nappal az eső után előbukkanó napsugárban megszülető szivárványban.

Körül néz... Világosság van, minden látható, de mindez még nem elég. Még nem pihenhet.

ÚJABB DÖNTÉS érlelődik benne: Életet adó élőlényekkel töltötte meg a vizeket. Halak, hatalmas víziállatok kezdtek úszkálni a folyókban és tengerekben. A vizekbe csúszómászókat, apró élőlényeket, a szárazföldre házi- és vadállatokat, majd a levegőbe röpködő madarakat teremt, valamennyit nemük szerint úgy, hogy párással vagy másféle módon szaporodjanak és ellepjék az egész földet.

Ismét körütekint, szeme gyönyörködik a teremtett világmindenségen, ezért megelégedettség mutatkozott meg az Ő orcáján. Mosolyogva mondja az angyalok seregének: – Eleget dolgoztunk; csodálatosan szép minden.

Jöjjetek kedveseim, a világos nappalokon együtt gyönyörködjünk a beláthatatlan réteken hullámzó fürengetegben, a hatalmas erdőségekben, a virágzó táj növényeiben, az égen szemet kápráztató napsugárban, amely a földre árasztja melegét, élteti a növényeket, és jókedvre deríti az élőlényeket. Csodáljuk az éj sötétjében ragyogó csillagok sokaságát, élvezzük a hold lágy fényét, mely alatt oly jó lesz megpihenni, álomra hajtani fejünket.

KICSI PIHENŐ után megteremti az Úr a hatalmas barmokat, szárazföldi csúszómászó állatok- és vadak sokféle sokaságát. Valamennyi élő teremtményét szaporodásra alkalmas szervekkel látja el, hogy ellepjék az egész földet. Benépesedtek az erdők és mezők, vizek és a lég. Óriási természetű vadak száguldanak az erdőségekben, apró állatok sokasága szaladgál, csúszkál szerteszét a földeken. A folyókban és tengerekben kis halacskák vidáman ficákolnak a hatalmas víziállatok körül. Nagy és apró madarak röpködnek a mezők fölött a levegőben, erdők-mezők fáin kisebb-nagyobb szárnyasok röpködnek, mindenütt szimfóniát zeng az élő természet... Csodás lett a világmindenség.

MÉG MINDIG nem kész a művem – mondja az Úr az angyalok seregének, – de kicsit pihennem kell. Szeme előtt mintha felhő vonulna el, mikor arra gondol: – miért egyedül én gyönyörködjem ebben a világban? Nem elég a növényzet, az állatok, és madarak sokasága. Gondolataimban már többször megjelent, és sugalmazott nekem olyan lény, akinek értelme van, aki uralkodhatna a földön, aki élvezhetné ezt a gyönyörű világot, és vigyázná annak minden teremtményét.

EKKOR határozza el, hogy megalkotja legfőbb művét, az EMBERT. És a föld porából, a csobogó patak tiszta vizéből, s ami körülötte még megtetszett, kezével jól meggyúrva – mint a legnagyobb szobrász – saját képére és hasonlatosságára megformálja az embert! Közben megáll, figyelő készülődésben levő művét, körüljárja, itt-ott javít rajta, néhol elsimítja, máshol hozzáad, vagy lefarag belőle. Aztán megáll, kezét leemeli róla, körbejárja és gyönyörködik művében, majd élőlénné teszi: lelket lehel belé, és szabad akarattal ruházza fel, ezzel megkülönbözteti az állatok sokaságától, és más élőlényektől.

Nevet ad neki: legyen Ádám, az első ember. Majd álmot bocsát rá, amíg megpihen.

HETEDIK napon, munkája után végre megpihent, s ezt a napot megszentelte.

2. A paradicsom kertjében

„Amikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, még semmiféle mezei növény sem vala a földön” a fű sem hajtott ki, mivel még eső nem esett. Pára szállt fel a földről, ami meg nedvesítette az egész földet, és ekkor teremtette meg az embert, aki mély álmát aludta. Csodálatos kertet létesített – tőlünk Napkeletre, az ÉDENT – és ezt a helyet Ádám lakhelyéül jelölte ki. A kertet átszelő folyó kellett a növények öntözésére, a földet betelepítette mindenféle növényvel, gyümölcsfákkal, benépesítette állatokkal, hogy mindaz az ember eledeléül szolgáljon.

Ádám mély álmából lassan ébredszik, előbb hunyorog, csak lassan nyitja ki szemeit. Nem tudja, hol van. Szeme káprázik a gyönyörűségtől. Fölötte a csodálatos kék égen apró bárányszerű felhők úsznak. Gyönyörű zöldellő pázsit körülötte, virágba borult gyümölcsfák, bokrok ontják mézédessé illatukat, fölötte madarak röpködve csacsognak és csivitelnek... Nagy fa tetején éppen most terjeszti ki szárnyait egy hatalmas sas, és lassú méltósággal emelkedik föl a magasba. A közeli bokorból egy szarvas néz rá nagy barna szemeivel, agancsával utat vágva magának, elindul a dús füves felé; hátra néz, ahol párja, egy fiatal őz követi kicsinyével, amely játékosan ugrándozik anyja mellett. A másik bokor mellett két szürkésbarna nyuszi kíváncsian hegyezi nagy füleit.

Ádám körülnéz. – Hol vagyok? – kérdezi magától, mert nem lát senkit maga mellett. Megdörzsöli és körbetekint tágranyílt szemével, hallja a közelben folyó patak csobogását. Lassan föláll, elindul a csodák kertjében. Nem messze egy kis patak folydogál, benne ezüstös halacska játékosan ficáncolnak, a partról zöld békák egymással versengve brekegnek és ugrándoznak vissza, a vízbe. A kis patak sűrű bokrok között fut lefelé a lejtőn, leveleik csillognak a napfényben. A fákon mindenütt éneklő madarak röpködnek, bozontos farkú mókusok ugrálnak ágról-ágra, a közeli fán harkály kopácsol.

Megáll és körbetekint, nem messze tőle különféle fák roskadoznak a gyümölcstől. Lenéz a földre, eperbokrok sokasága között lépdél, lehajol, leszakít belőle egy szemet. Megkóstolja. Micsoda aroma! Jóízűen falatozza. Séta után megpihen a dús fűben. A nap ragyog fölötte, a fák alatt a hús pázsiton kényelmesen elnyújtózik. A táj szép; ismerkedik a környezetével, nem tud betelni a látvánnyal.

ÍGY TELNEK NAPJAI. Ruhára, élelemre nincs gondja. Ahová őt teremtették, ott örök tavasz és nyár honol, az Éden tele finomabbnál finomabb gyümölccsel és más eleséggel. Néha elered az eső, orcáját fölfelé fordítja, élvezi, ahogy fölfrissíti a hús víz. Olykor behúzódik egy terebélyes fa alá, lesétál a patak mellé, megfürdik a hús vizében.

Lassanként megbarátkozik környezetével, az állatokkal, melyek félelem nélkül közelítenek felé; megsimogatja őket, nevet ad nekik. Az őzbakot Aggosnak, párját Őzanyónak, kicsinyüket Ugrinak nevezi el, a nyuszi Nagyfülű lesz, lassan egész állatsereglet veszi őt körül. Kezéből eteti őket, már megfigyelte, melyik állat mivel táplálkozik.

Lassan fölfedezi, melyik fának jó a gyümölcse, mézet talál a fák odvában, kóstolgatja a növényeket. Tapasztalatot gyűjt; mivel ember, gondolkodik. Érti, hogy valaki vigyáz rá, éberen őrködik fölötte, – mintha mégsem lenne teljesen magában...

MÚLNAK a napok, idejét sétálással, pihenéssel, evéssel tölti. Naponta talál valami újat, agyában elraktározza ismereteit, amit maga körül, a Paradicsomkertben élő állatoknál és növényeknél tapasztal. Ahogy telik az idő, napjai kezdenek unalmassá válni. Körülnéz:

növények, fák, virágok, madarak körülötte, sok-sok állat él mellette, de mindnek párja van, nincsenek egyedül. Mindez csodálatos, és mégis... valami hiányzik neki.

Egyszer fölneéz az égre, és hangosan felsóhajt: – de jó lenne, ha ebben a környezetben nem lennék egyedül, ha élne rajtam kívül olyan valaki, aki hozzám hasonló!

Isten hallja Ádám sóhaját. – Valóban kellene neki egy társ, akivel együtt élveznék a paradicsomi környezetet... Nem jó az embernek egyedül lennie. Meghallgatja kívánságát. Elhatározza: – szerzek néki segítőtársat, egy hozzá illőt, hiszen az állatokat, valamennyit úgy teremtettem meg, hogy mindnek legyen társa. Miért ne lehetne páros lény éppen az ember?

Ezért az Úristen ismét mély álmot bocsát Ádámra, és belőle alkotja az asszonyt, akit Évának nevez. Ő AZ ELSŐ ASSZONY, MINDANNYIUNK ŐSANYJA.

3. Immár az első emberpár

Ádám mély álmából ismét ébredszik. Körülötte mély csend, csak a bokrok és falevelek rezzenéseit hallja, amikor szempilláit nyitogatja. Rácsodálkozik a körülötte levő világra. Föltekint a ragyogó napsütésben vibráló kék égre, a magasban galambok röpködnek, halk szárnycsapkodásuk hallatszik. A kezére száll egy piros-fehérpettyes pillangó, rebegteti finoman áttetsző szárnyait, kicsit megpihen, majd tovarebben. Méhek zümmögnek halkan, amint testükre rakódott virágport hordják a vastagtörzsű öreg fa ágán lógó, maguk által, csodálatos hatszögletű, apró lyukacsákból készült otthonukba. Sok méhecske várja őket, hogy a hozott anyagot szorgos munkájukkal feldolgozzák.

Egy nagy szöcske ugrik melléje a fűben, majd amikor felé közelít a kezével, ijedten távozik. A bokrok sűrűjéből egy szarvas dugja elő királyi agancsát. Nini ő a régi ismerőse: Aggos, nagy barna szemével rátekint. Nem fél tőle, már számtalanszor találkozott vele, de most nincs egyedül... Körülszimatol, továbbsétál a legelőre, harap a friss fűből, követi párját, és a mellette ugrándozó őzikét, majd mindnyájan eltűnnek. Ádám most már valóban fölébred a neszre, látja, amint elfutnak a csalitosban. Lassan megfordul, s nem tud betelni a látványtól, ami fogadja.

Megdörzsöli szemét. – Talán álmodom? Mégsem. Valaki mellettem, szemét behunyva alszik. Nem olyan, mint más élőlények a Paradicsomkertben, mintha rám hasonlítana, de mégis más, mint én – gondolja magában. Teste karcsú, keze-lába kecses, igaz, nem olyan izmos, mint az enyé. Ránéz sajátjára, megtapogatja duzzadó erős karját. Szakálla sincs, mint nekem, bőre sima, és elől a testén – mint két alma – domborodik valami, melyek hullámszanak, ahogy veszi a levegőt. Dús aranyszőke haját enyhe szellő legyezi, biztosan csiklandozza, mert mosoly ül ki bájos arcára. Szépet álmodhat. Olyan az egész, mint egy varázslat.

– De ki lehet ő? Honnan került ide?

Amikor gondolataiban idáig ér, hallja az Úr szavát: – Ne csodálkozz Ádám! Láthatod, a többi élőlénynek is van párja, én rendelttem melléd Évát, ő a te társad, asszonyod. Azért teremtettem, hogy ne légy magadban. Vigyázz rá, mivel nem olyan erős, mint a férfi, hanem gyöngébb alkatú nő, ezért a nehéz munkától óvjad. Hűséges lesz hozzád. Szeressétek egymást.

Felemeli jobbát, úgy folytatja: – egyetlen tilalmam van, hogy ne kívánjátok meg annak a fának gyümölcsét, mely a Paradicsomkert közepén áll. Ha engedelmeskedtek, az Édenben minden jóval ellátlak benneteket, örök életet adok nektek, és soha sem kell meghalnotok.

– Uram, már nagyon egyedül éreztem magam. Köszönöm jóságod, hogy meghallgattad kérésem! – hálálkodik Ádám.

ÉVA FÖLÉBRED. Kinyitja szemét. – Istenem! Hol vagyok? Rácsodálkozik Ádámra és megkérdi: – És ki vagy te? Még sosem láttalak...

Ádám boldogságtól sugárzó arccal nézi asszonyát.

– Kedvesem! Ne félj, a mi jó Istenünk azért küldött hozzám, hogy ne éljek egyedül, és együtt örüljünk az ő szép világának. Nézz körül: mindenünk megvan, nem kell fáradoznunk. Van mit ennünk, csak annyi a dolgunk, hogy egymásra vigyázzunk, és örüljünk az Éden minden gazdagságának.

Éva boldogan felkacag.

Ádám! Olyan boldog vagyok! – És smaragdzöld szemeivel figyelni kezdi társát, aki mellé az Úr őt rendelte. Elgondolkodik: mintha már hallotta volna szavát... – Vagy csak álom volt? – Nézi Ádámot, szemében kíváncsiság tükröződik. Neki is van mindene, mint nekem – gondolja. Két szép fekete szeme, szája, orra, keze és lába. Igaz, hogy erőteljes, mégis barátságos. Talán csak abban különbözünk, hogy arcát szőrzet borítja, s még egyvalamiben...

ÁDÁM FÖLKEL, lehajol, óvatosan kézen fogja, majd fölemeli Évát a fűpárnáról. – Jöjj velem, kedvesem. Én már ismerem ezt a földi Paradicsomot, megmutatom neked is. Tudom, hol terem a legfinomabb gyümölcs. Reggelizzünk együtt, a fák árnyékában.

Jó lesz, mert éhes vagyok – lelkesedik Éva. – Menjünk. – Párja kezét fogva, szökdecselve halad mellette.

Ahogy mennek az árnyat adó fák alatt, mindegyiken másféle termést lát. Egyik piros és kerek, másik zöld vagy sárga, némelyik nagyobb vagy fürtökben lóg le az ágról. – Ezt mind meg lehet enni?

– Bizony, ez mind ennivaló – válaszol Ádám. Megáll egy sudár fa alatt, melynek törzse magasan nyúlik az ég felé, tetején a zöld lombok között, kerek alakzatban sok-sok csokros-hosszú-sárga, kifli alakú gyümölcs.

– Mi ez? – Csodálkozik Éva. Még sose láttam ilyet!

– Banán, nagyon finom és tápláló gyümölcs. Ebből reggelizzünk. Várj, mindjárt szedek belőle. Előveszi a bokorból a hosszú nyelű, felül U-alakban végződő botját, azzal nagy csokor sárgára érett banánt emel le a fáról.

Egymással szemben ülnek a fa árnyékában, úgy falatozzák az érett, aransárga gyümölcsöt. Utána azon nyomban leheverednek a hűs fűre, beszélgetnek. A közelben füleit hegyezve, nyuszi les ki a bokorból, őket figyeli. Talán arra kíváncsi, mit mondanak egymásnak? Ott terem nyuszi-mama is, majd hopp! – ugrálva eltűnnek a sűrűben.

– Jaj, de aranyosak – kiált fel örvendezve Éva.

– Milyen nagy a fülük! – Kik, vagy mik ezek, te már ismered őket? – kérdezi Ádámtól.

– Ezek a szép szürkés-barna állatok a nyuszik. Itt laknak, mellettünk a bokorban. Nagyfülűnek neveztem el őket. Nemrég született nyuszi mamának vagy öt kicsinye. Ott ugrándoznak a bokor körül. Gyere, megmutatom neked.

Éva megcsodálta a kis nyulacskákat, egyiket kezébe fogva megsimogatta. Aztán kézenfogva egymást, elindultak a közelben tündöklő kis tó mellé, a kellemesen meleg vizében úszkáltak, és megfürödtek. Utána a sétától és fürdéstől fáradtan megpihentek a szokott helyükön, kedvesen beszélgettek, – ismerkedtek egymással.

Teltek-múltak a napok, hetek, majd a hónapok, sétálgatva, ebédjüket, vacsorájukat a fák alatt fogyasztva, élük mindennapjaikat az Édenkertben. Lassan megismerik a fákat, növényeket, és állatokat. Jól érzik magukat egymás mellett.

4. Kísértés...

Éva egyedül sétálgat a hatalmas kertben – amikor Ádám dolgozik –, gyakran ellátogat a kert közepén magányosan álló hatalmas fához. Ágai magas törzsén szétágazva, messzire nyúlnak. Gyönyörű ez a fa, mindig megbámulja piros gyümölcseit, és nem érti: miért nem szabad ezt nekik megkóstolni? Hiszen oly szépek a szemnek, s annyira kíváncsiak. Talán mérgező lenne?

Egy alkalommal leült a fa alá, elgondolkodik azon, miért mondta az Úr Ádámnak, hogy abból ne egyenek? Mi lenne, ha mégis megkóstolná? Mintha agyában valaki szólongatná: Ne félj Éva, ettől nem haltok meg, csupán megnyitja szemeteket, és ti is mindennek tudói lesztek. Ha ez lenne az igazság, miért ne ehetnék belőle? – gondolja magában.

Aztán fölállt, kiválasztotta a legszebb gyümölcsöt, leszakította, és megkóstolta. Hiszen ez a gyümölcs nagyon finom. Bizony, én nem értem, miért nem szabad ebből ennünk. Aztán leemelt még egyet, és elvitte Ádámnak, hogy ő is megkóstolja.

EMBEREK ŐK: az első emberpár, akik gondolkodnak, éreznek, akiknek értelmet adott az Úr. Ádám többször hallja a szavát. Amikor valamit nem ért, ha nem tudja, mit kell tennie, hozzá fohászkodik, segítségét kéri.

– Uram! Adj tanácsot! Uram segíts bennünket.

Éva megkínálja Ádámot az almával. Ádám ijedtem szól hozzá. – Csak nem a tiltott fa gyümölcse ez?

– De igen, én már megkóstoltam. Nem értem, miért nem ehetünk belőle? Kóstold meg te is, Ádám. Olyan kedvesen kínálta Éva, hogy Ádám nem tudott neki ellenállni, ezért beleharapott az almába. Neki is ízlett.

Telnek a napok; jól érzik magukat az Édenben, egymás társaságában. Ádám arra gondol: jót tett vele az Isten, hogy társat küldött neki, egyedül már unalmasakká váltak volna a napjai, elképzelni se tudja, mi lenne vele egymagában.

Mégis – van valami, amit nem tud magában eldönteni. Itt él mellette Éva, egy bájos, csodálatos teremtség. Mostanában egyre gyakrabban furcsa érzései támadnak, ha szemébe néz, ha megfogja kezét, a haját simogatja, vagy amikor látja fürödni a tóban, és sétálni a fák között. Gyönyörködik testében, sima bőrében, aranyló hajában, kedves mosolyában...

– Mondd Istenem! Mi ez, amit eddig nem éreztem?

Ádám! A fa a kert közepén, csak jelkép, amelyet már megízleltetek. Ez az érzés, amitől óvakodnod kell, mert ha tilalmam ellenére megtennéd, kiűzlek az Édenből, és nehéz, fáradtságos munkával kell megkeresned a mindennapi kenyeredet. Gyermekeitek születnek, családod lesz, akiről gondoskodni kell, és nem lesz örök életek, hanem meg kell halnotok!

– Istenem, kérlek, adj erőt, hogy engedelmes maradjak!

MÚLNAK A NAPOK. A férfi és nő egyre közelebb kerül egymáshoz. Éjjel-nappal együtt vannak, esznek-isznak, mindenük megvan, élvezik a gondtalan paradicsomi életet, és mégis – valami nagyon hiányzik nekik.

Már többször kísértésbe estek.

Amikor Ádám ránéz asszonyára, látja mosolygó orcáját, ragyogó szemét, akkor már tévedhetetlenül érzi, hogy ugyanaz jár a fejében neki is, ami az övében.

Egy langyos májusi este, a levegő tele orgonaillattal. Egymás mellett ülve simogatják egymás kezét, arcát, haját. Éva megszólal: – Ádám! Meddig kell még így élnünk egymás mellett, hogy tartózkodnunk kell a közelebbi érintéstől?

– Tudod, szerelmem, kezdi Ádám: – miközben belenéz gyönyörű szemébe – ígéretet tettem az Úrnak, aki bennünket minden jóval ellát. Minden a miénk, csak azt az egyet tiltotta meg nekünk, – nem tehetjük meg.

– Ádám! Én már nem tudom, nem értem az egészet. Miért tilos az, ami boldoggá tenne bennünket? Miért nem tehetjük meg, amit legjobban szeretnénk? Mondd, miért tiltja nekünk az Isten? Miért? Gondold csak: Nem kellene inkább lemondanunk az örök életről, azért, amiért cserébe a legszebb, legnagyobb csoda lehetne a miénk?

– Kedvesem! Tudom, mire gondolsz. Én is ugyanazt érzem, amit te. Láthatod, milyen nehezen tartom magam. Ha átölellek, duzzad bennem az élet, a vágy emészt, hogy veled egyesüljek... De fogadalmat tettem az Úrnak, hogy megtartom parancsát. Nem szeghetem meg.

Éva nem értette, ezért kissé duzzogva hátat fordított neki, és úgy hajtotta fejét álmra.

ELMÚLT EGY NAP, lassan ismét alkonyodott, az állatok elnyugodtak, a madarak elkezdtek esti koncertjüket a fák lombjai között, majd elcsitultak. Lassan már a levelek sem rezdültek. A levegő még izzott, mézédés akácillat áradt szerteszét, amikor Ádám átkarolta Éva derekát, forrón megcsókolta orcáját, és lassan az éjjeli szállásukra tértek az illatot ontó csipkebokor melletti nagy fa alá. Gyökérből font gyékényre heveredtek, párnájukat illatos fűből csomózták össze.

Tavaszi volt, illatos, ábrándos, bódítóan forró éjszaka... Minden, a fű, a fák, az erdő állatai és madarai párukkal éltek gondtalan szerelmi életüket. Ádám kedvesét szorosan átölelve szerelmes szavakat suttogott fülébe. Simogatta, csókolgatta, és szenvedett a vágytól. Ádám feljajdult. – Miért, miért csak nekünk nem szabad egymást szeretni, egymásba olvadni?

Éva megsimogatta párja bánattal telt arcát. – Drágaságom! Annyira szeretlek! Keze végigjárta párja testét, haját, hátát simogatta. Mindketten szenvedtek a szerelem beteljesülésének hiányától.

Ádám egyre szorosabban magához húzta asszonyát, kezük-lábuk összefonódott, Éva teste megvonaglott, még szorosabban simult párjához. Ádám keze lassan végigsimogatta szerelmének egész testét, amelynek minden porcikáját – egy picit terület kivételével – már annyira ismerte.

– Nem! Ezt nem bírom tovább! Uram! Bocsáss meg nekem, hogy megszegem a fogadalmam! Oly szorosan fonta át Évát, – nem bírt érzelmein uralkodni. – Tiéd vagyok, a tiéd leszek – sóhajtott, – amíg élünk, s ha meg kell halnunk, azt se bánom, de addig biztosan boldogok leszünk. Szerelmük lángja föllobogott, és végre megtalálták egymást. Szerelmesen, suttogva éltek át eddigi együttlétük legszebb, legboldogabb perceit, és óráit. Kis szünetekkel megpihentek, majd ismételten összefonódtak.

A hajnali madárdal, az erdő neszezése ébresztette őket – nem is álmukból, hanem szerelmes ölelkezésükből.

Évának nem volt büntudata. Még reggel is, de utána egész nap szinte remegett a boldogságtól. Most már igazán nem értette, miért kellett volna ettől megfosztani magukat.

Hasonlóan érzett Ádám, de félt Isten haragjától. Érzékelte közellétét, de félt a szeme elé kerülni. Nemhiába, büntudat támadt benne, mivel érzelmein nem tudott uralkodni – megszegte fogadalmát.

Isten előbb haragosan tekintett le rájuk.

Évának eszébe jutott a sátán sugallata, amely neki kígyó képében jelent meg az almafa alatt: **„Bizony nem haltok meg... Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.”**² Nem értette hát, Isten miért tiltotta meg nekik azt, ami számukra kedves.

De Isten szólt: – Ádám, mivel megszegted parancsodat, ezután **„Orcád verejtékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.”**³

Ijedten bújtak össze, esdekelve szólalt meg Ádám: – Nem tudtuk, mit tettünk – ösztöneink parancsának engedtünk. Kérlek, bocsáss meg nekünk, Uram!

Isten látta szorongásukat, a fák eltakarták őt, így nem láthatták, hogy mosollyal tekint le rájuk, és megenyhült haragja; megbocsátott nekik. Mert emberek ők, értelmet és szabad akaratot én adtam nekik. Mégis, a tetteitekért viselniük kell a következményeket. Ezért így szólt hozzájuk:

– Megbocsátok, ha ez boldoggá tesz benneteket. Nektek adom a világot annak minden javával és terhével, boldogságával, szomorúságával és bajaival. **„Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá.”**⁴ Uralkodjatok állatok, madarak, minden élőlény és növény fölött, földön légben és a tengerek vizében. Ha meg is kell halnotok, utódaitok majd folytatják a földi életet, az idők végezetéig...

Tehát Isten irgalmasságot gyakorolt fölöttük, nem üzte ki őket az Édenből. Ezért hálát adtak neki, és szeretettel telt meg a szívük.

EGY NAP Ádámnak eszébe jutott Éva megjegyzése, ezért egyedül ment le a tóhoz. Emlékezett rá, mit mondott, hogy amikor megcsókolja, a szakálla szúrja és csiklandozza. Aztán megkérdezte: – Hogy nőtt arcodra ez a hosszú szőr? Ezért határozta el, hogy változtat külsején. Megfürdött, rövidre vágta a haját és bajuszát, aztán megborotválkozott. Utána a kristálytisza tó vizében meglátta tükörképét. Kicsit furcsa – gondolta magában – de elégedett volt a látvánnyal.

Eközben Éva sétára indult. Megállt egy gyümölcstől roskadó citromfa alatt. Leszakított egyet, s ahogy beleharapott, felkiáltott: – Milyen savanyú! – Arra gondolt, hogy amit Ádám adott neki, finom és édes volt, a színe talán kicsit más. Igaz, akkor azt mondta, hogy narancs, de bizony ez valami más lehet. A leve ráfolyt a kezére, érezte, kicsit bizsergett tőle, de utána a bőre sima lett. Ezért mégsem dobta el, s az otthont adó fájuk alá érve, kinyomkodta a levét, és vékonyan arcára kente. Ujjai tapintásával hamarosan érezte, hogy az arcbőre sima lett, mint a bársony.

Megérkezett Ádám.

– Itthon vagy már, Édesem? – kérdezte. Éva csak nézte: – Milyen furcsa lettél... Hová lett arcodról a szőr? – Ádám csak ezután válaszolt a kérdésre.

– Igen, itthon vagyok egy jó séta után.

– Képzeld! – lelkesedett Éva – találtam olyan narancsfát, amelynek a gyümölcse nem olyan édes, amelyet tegnap szakítottál az egyik fáról, hanem savanyú. Nem ettem meg, de a

² Mózes I. könyve. A bűneset, 4-5.

³ Mózes I. Könyve, 3/19

⁴ Mózes I. Könyve, 1/28

bőrömnek nagyon jót tett, olyan sima lett, mint egy csecsemőnek. Nézd meg. Közel állt hozzá, orcáját odanyújtotta, hogy Ádám megtapinthassa.

Szép vagy, kedvesem, olyan izgatónan sima az arcod, és forrón megcsókolta. De nem narancsot kóstoltál, hanem citromot. Hoztam vacsorára banánt és narancsot is. Ezt ízleld, és nézd meg, hogy ennek a héja kicsit sötétebb, formája kerek, a citrom színe világosabb sárga, és tojásdad alakú. Gyere, vacsorázzunk, és térjünk nyugovóra.

Letelepedtek, és mind elfogyasztották a fonott kosárába rakott gyümölcsöt.

Utána Éva leterítette a gyékényt, és szorosan egymás mellé lepihentek.

– Olyan jó a közeledben lenni, Ádám. Mikor egyedül maradok, mindig félek.

– Nem kell félned, mert itt az Édenben semmi bántódás nem érhet. Egyébként tudnod kell, bármi történne, mindig közel vagyok, és megvédlek még a pokolbéli sátántól is. Érezheted, mennyire szeretlek, és vigyázok rád. S ha itt vagy, ilyen közel hozzám, nem bírok az ösztöneimen uralkodni. Megérintette, megsimogatta párja arcát, gyönyörködött mosolyában. Csókoltatta, szeretgette, egyre jobban kívánta.

Éva viszonzta közeledését. Tetszett neki Ádám simára borotvált arca, már nem csiklandozta és szúrta, mint korábban. Százszor is forrón visszacsókolta.

Ádám egyre szorosabban ölelte, már-már alig kapott levegőt, de olyan jól esett mindkettőjüknek ez az összesimulás, órákig tartott ölekezésük. Ádám Évának az egész testét simogatta és lassan haladva mindenütt összecsókolta. Nem siettek, élvezték egymás közelségét. Majd amikor már nem bírták tovább tartóztatni magukat, szerelmük lángja föllobbant, utána kis szünetekben megpihentek. Oly jó volt egymás karjában pihenni és elaludni, majd együtt, csókokkal ébredni... és még sokszor megismételve a legszorosabb együttlétet.

– Ádám, ugye, nem bántad meg, hogy így alakult az életünk?

– Nem bántam meg, és nagyon jó, hogy megbocsátott az Úr. Ő adott nekünk értelmet és szabad akaratot, vagyis a cselekvés szabadságát, a döntés jogát. S mi mindketten úgy láttuk jónak, ahogy tettünk. Ez a legszebb ajándéka Istennek, hogy nekem adott téged és ketten egyek lehetünk. Lesznek gyermekeink, akikről gondoskodnunk kell, s ha szeretjük egymást, az a földi boldogságot jelenti.

– Gyere drágám! Szeress nagyon, szeressél mindig! – sóhajtott fel Éva.

AHOGY keleten fölragyogott a nap, Ádám karjába emelte Évát, levitte a tóhoz. Megfürödtek. Visszafelé sétálva, a bokrokról és fákról szedték a gyümölcsöt, mert olyan volt az Éden, mint egy terített asztal. Éva a narancson kívül a málnát szerette legjobban, meg a földi epret.

Mikor először látta, megcsodálta. Milyen szép, mikor a bokrok mellett a fűben piroslík a finom gyümölcs. Olyan, mintha az Úr gyöngyszemekkel rakta volna tele a bokrot meg a pázsitot... Először leszakított egy szemet, gyönyörködött benne, s mikor megkóstolta, nem jutott szóhoz, olyan finomnak érezte. Teleszedte kicsi kosáráját, és hazavitte.

Út közben Ádám megmutatta asszonyának a nagy odvas fát, amely körül apró, sárgásbarna szárnyas bogarak röpködtek és zümmögtek a levegőben.

– Látod? Itt találtam az édes mézet, amit tegnap vittem neked. Ezek az apró lények pedig – mutatott körbe – a méhek, ők gyűjtik össze a fák és fűvek virágaiból, és hordozzák apró testükön a virágport, és szorgos munkájukkal készül a méz.

– Ez csodálatos! – ujjongott Éva. – Milyen szép a világ, az Éden kertje, amit Isten nekünk adott.

ÉVA egy fűvel benőtt erdei tisztáson tanulmányozta a virágokat és növényeket, némelyiket kezével is megérintette. Az egyik kimagaslott a fűből, rajta lila, tojásdad alakú virág pompázott. Ahogy kezével hozzáért, megszúrta. Nagyon megijedt, mert bőre megduzzadt, és vérezni kezdett a seb, amit a virág szúrós tüskéje ejtett rajta. Másik kezét rászorította, hogy ne vérezzen. Hazafelé tovább tanulmányozta a különféle növényeket. Meglátott egy világoszöld bokrocskát, lehajolt melléje, hogy közelebből megvizsgálja. Érdekes, erős, aromás illat csapta meg az orrát. Egy pici ágat letört róla, annak a leve rácsöppent a vérző sebre; mire hazaért, csodálkozva látta, hogy a seb összehúzódott, s már alig látszott a helye: begyógyult. Lám, találtam gyógyszert a sebekre. Elhatározta, hogy másnap szed majd a levelekből, megszáritja, hogy mindig legyen kéznél belőle. Nap-mint nap mindketten fölfedeztek valami újat, amit agyukba vésve, tapasztalatot gyűjtöttek, és a további életük folyamán hasznosíthattak.

5. Az első emberpár gyermekei

Ádám és Éva gondtalan boldogságban, élt paradicsomi körülmények között. Ahogy szerelmük szorosabb lett, Éva különös dolgot figyelt meg szervezetében. Szerelmük gyümölcsöt érlett, amely kilenc hónap múlva világra jött. Megszületett elsőszülött fiuk, akit Kainnak neveztek el.

Az idők kezdetén az emberek még sokáig éltek. Ádámnak és Évának hosszú életük alatt több gyermekük született. Elsőszülött Kain, második Ábel, és a harmadik szülött is fiú volt: Sét. Ádám 130 éves elmúlt már, mikor utóbbi gyermekük született.

KISFIUK SZÜLETÉSE után Ádám elhatározta, hogy kunyhót épít, ami megvédi őt az időjárás változásaitól. Az erdő fáiból egyenletes darabokat faragott, azokat vastag hánccsokkal kötözte össze, a tetejére ágakat, arra a hatalmas levelű növényekből tetőt készített, majd ringó bölcsőt ácsolt neki, amit puha levelekkel bélelt ki.

Nem győzték csodálni a pici emberpalántát, szeretettel vették körül; dédelgették, becérték. Éva nézte, amint a csöppség kebleiből mohón szívja az anyatejet, amitől szépen gyarapodott. Igaz, sokszor okozott fájdalmat telhetetlenségével. Telt-múlt az idő, a kicsi ember elindult, nemsokára egyedül lépkedett kunyhójuk körül, de nagyon kellett rá vigyázni, mert kárt tett a természetben. Amerre járt: letépdeste a virágokat, összetaposta a bogarakat, a kisebb állatokat nyakuknál fogva emelgette. A kismacskát, amely nemrég' jött a világra, farkánál fogva huzigálta, s megforgatta a feje körül, Éva alig bírta kiszabadítani a kezei közül a szenvedő állatot. Akkor meg toporzékolt mérgében, hogy játékában megzavarták. Szomorúan nézte rémtetteit, nem tetszett neki. Mi lesz belőle, ha csak rongál, és nem tud vigyázni az apró lényekre és növényekre? Aggódni kezdett kisfia jövőjéért.

NEMSOKÁRA úgy érezte, testében ismét megfogant egy ember. Eljött az ideje, s megszülte második gyermekét, Ábelt, akinek a tulajdonságai hamar különböztek attól, amit első fiánál tapasztalt. Ábel kedves volt, már szoptatás közben édesen mosolygott rá, apró kezecskéjével simogatta anyja kebleit. Nemsokára gögicsélni kezdett. Éva örült neki, hogy ilyen békés természetű lett az ő kicsikéje.

Teltek a hónapok, járkálni kezdett. A két fiúnak annyira más volt a természete, mintha nem is testvérek lennének. Ábel csendben üldögélt a fűben, elnézte a virágokat, kacagva kergette a színes pillangókat, követte a kis állatokat, s nagyon tetszett neki, ha valamelyiket sikerült elérnie, hogy megsimogassa. Ádám és Éva szeretettel nézte kedves játékait.

Kain viszont egyre nagyobb irigységgel figyelte öccsét. Úgy érezte, háttérbe szorul miatta, mert szülei folyton csak őt kényeztetik. Igyekezett megbosszulni. Ha csak tehette, játék közben apró kavicsokkal dobálta, mire testvére fájdalmasan elsírta magát. Ekkor anyja Ábel sebeit megtisztogatta, vigasztalta, szőszke fejét simogatta. Közben megdorgálta Kaint. Figyelmeztette, hogy bűnt követ el, ha testvéreinek fájdalmat okoz. Kérte: ne tegye többé, szeretniük kell egymást. Káin dacosan félrehúzódott, s úgy mondta anyjának:

– Én vagyok az idősebb, miért nem engem szerettek jobban, mint azt a kis vakarcsot! – közben mutatójával gyűlölködve bökött Ábel felé.

Éva arca elborult: – Most már elég! Megtiltom, hogy gorombáskodj öcséddel. Lássatok munkához, ki kell gyomlálni ezt az ágyást, tele van gyommal. De egy hangos szót sem akarok hallani!

Ezzel otthagya őket a kertben, ment a dolgára.

Alig fordult el, Kain megcsipkedte Ábelt. – Hiába szeretnek téged jobban, én idősebb és erősebb vagyok nálad, megbosszulom a sérelmeket, és nyelvet nyújtott Ábelre.

– Tudom – felelte öccse csöndesen. De kérlek, ne haragudj rám, mert én szeretlek téged és nem értem, miért bántasz mindig.

– Te csak ne szeress, nem tartok rá igényt – bosszankodott Káin testvére szelíd viselkedésén.

ABBAN az időben még ruhátlanul járkáltak az Édenben. Eszükbe se jutott, hogy valamit magukra öltsenek. Azonban nemsokára el kellett rajta gondolkodni, hogy valamivel eltakarják meztelenségüket.

Történt egy alkalommal, hogy a gyerekek a kertben játszottak. Arra haladt apjuk, mikor Káin érdeklődött különböző emberi testrészek iránt. – Apám, miért van az, hogy nekem, Ábelnek, és Neked is másféle a tested, mint anyáknak. Neki miért nincs fütyije?

A gyerekek már ilyenek, figyelnek, s mindent megjegyeznek. A kérdésen bizony elgondolkodott Ádám, de azért elmondta, hogy a női és a férfi test között bizony van némi különbség.

Mikor a szülők magukban voltak, megbeszélték a történeteket. Évának jutott eszébe, hogy valamit magukra kell aggatniuk. Ádámot arra kérte, hogy a lián-bokor hosszú ágaiból készítsen vékony szálakat, abból össze tud tákolni (varrni) valamilyen ruhadarabot, ami legalább az alsó testrészüket elfedi.

Másnap Ádám a fügefafa bokorról, majd a nagy fákat befutó liánról gyűjtött indákat, elhozta és átadta Évának. De nemcsak ezt, hanem jó kemény ágból tűt is faragott, utána a közeli kukoricából lehántolt halom csuhét is elhozta neki. Ha a csuhét és a fügeleveleket egymás mellett összekötözik, a szálakkal és tű segítségével összeöltik, a derekukra köthetik. Egyelőre ilyen lett a ruhájuk. A gyerekeknek nagyon tetszett az ötlet, mikor meglátták anyjukon-apjukon, körbeugrálva, azt kérték, hogy ők is felöltözhessenek. Másnap Éva nekik egybeszabott kezeslábast készített, ami nagyon megfelelt, amikor a homokban játszottak.

Éva hamarosan más holmit is kitalált: magának egy kis otthonkát öltögetett össze, Ádámnak és a fiúknak meg trikót és boxer-alsót tákolt. Hamarosan már mind a négyen felöltözve járkáltak az Édenkert területén.

A természetes anyagokat könnyű volt tisztán tartani; Éva a patak egyik kanyarulatánál a beszenneyeződött ruhákat egyszerűen többször egymás után megrázta a vízben, majd kiterítette a fűre, hamar megszáradtak a napon, s ismét magukra lehetett öltetni.

ÍGY TELTEK az évek, hamar megnöttek a gyermekek. Serdülőkorukban sok gond adódott velük. Amint kezdtek férfi-alkatot fölvenni, bizony Ádám és Éva nem lehetett együtt zavartalanul, nem akartak a gyerekek előtt szerelmeskedni. Szinte bujkálniuk kellett előlük, igaz, volt elég hely a Paradicsom-kertben.

Aztán eldőlt az is a fiúk között, hogy ki mivel akar foglalkozni felnőtt korában. Káin leginkább a veteményeskertben, és a földeken dolgozott, ezért földműves lett. Ábel szerette az állatokat, ezért ő viselte gondjukat, ezért a nyájakat legeltette. Szorgalmasan végezte dolgát, munkájának hamar kitűnt az eredménye.

Káin viszont gyakran lustálkodott; kertjét ellepte a gaz. Szülei haragját váltotta ki azzal, hogy hanyagsága többször kárt okozott a családnak. Káint pedig egyre jobban bosszantotta, hogy öccsét dicsérték szorgalmáért, őt pedig nem volt miért megdicsérni.

Forrt benne a méreg, mindig talált valamit, amivel testvérét bosszantani tudja. Ábelt nagyon bántotta bátyja igazságtalan gyűlölködése, nem értette, mégis szelíden tűrte, és nem akart veszekedést szítani, mert tudta, hogy szüleit szomorítaná vele. Ezért inkább csendben viselte Káin gorombaságait.

Káin időnként magában elismerte, hogy igazságtalan testvéréhez. Egy alkalommal megérezte, hogy ezt az Isten nem veszi tőle jó néven, s belátta, hogy helytelenül viselkedik, de megbánása nem tartott sokáig. Hiába, rossz természetén nem tudott úrrá lenni. Szigorú arccal nézte őt, de azt

be kellett ismernie, hogy Ábel szorgos munkája eredményes, nyájai szaporodnak, tiszták és gondozottak, s már kezd gazdagodni. Az ő kertje és a mező elhanyagolt, tele gazzal, kertjében a gyümölcsfák férges termést hoznak. Persze, nem erőltette meg magát, többet pihent, mint dolgozott. Ismételen csak öccsét figyelte gyűlölettel telt szívvel.

EGY NAP elhatározásra jutott. Nem tűri tovább. Úgy érezte, vele szemben igazságtalan az élet, s mindennek Ábel az okozója.

Amikor szülei távol voltak, így szólt öccséhez: – Gyere, menjünk ki a mezőre! – Ábel nem tudta mire vélni, mit akar neki mutatni a testvére, kérdés nélkül követte. Amikor kiértek, minden szó nélkül rátámadt, Ábel ijedten maga elé tartotta kezeit, ránézett bátyjára és kérte: – Ne bánts engem! Tudod, hogy, ha arra kérsz, segítek, és a te munkád is olyan lesz, mint az enyém, szüleink téged is dicsérnek majd.

Kain eltorzult arccal, haragosan tekintett rá. – Nem kérek a segítségedből. Gyűlöllek, és nem tudok úgy élni, hogy nap-nap után lássalak. Ezzel felemelte öklét, hogy lesújtson rá. Ábel arca elé kapta kezét, hogy védekezzen, de testvére erősebb testalkatú volt nála, s a haragja még fokozta erejét.

Ábel szomorúan nézett rá: – Bátyám! Ne tedd, bűnt követsz el, és Isten haragjával sújt le rád, ha megteszed. Hiába próbálta magát védeni, Kain nem hallgatott rá, csak ütlegelte könyörtelenül.

– Előbb én sújtalak agyon, szólt rá, aztán földre lökte testvérét, s egy nagy kővel bezúzta a fejét. Ábel azonnal elterült a földön, s kilehelte lelkét...

Amint meglátta, hogy öccse élettelenül fekszik, arca betörve, és vérpatak folyik belőle, rémülten nézett tetteire. Földre rogyott ijedtében, eltakarta arcát. Mindhiába, megtette, s már ezen nem változtathat. Sokáig ült magába roskadva, aztán amikor kinyitotta szemét, a látványtól még jobban megrettent.

Nemsokára felfigyelt, és meghallotta az Úr hangját: **„Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére felkiált hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, amely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véré, a te kezedből.”**⁵ Tudd meg, hogy hontalan leszel, és bármerre jársz, bujdosni fogsz a földön...

Ezeket hallva, Kain lerogyott a földre, kezébe temetve orcáját. Mit tettem? Miért nem tudtam uralkodni magamon? Lehajtott fővel, elkeseredve elindult hát kelet felé a sötétben, bujkálva, hogy senki meg ne lássa.

AMIKOR esteledett, Ádám és Éva hiába várta két gyermekét vacsorára. Elindult Ádám, hogy megkeresse őket, hol maradnak ilyen sokáig. Mikor nagy sokára meglátta a földön vérében holt kedves fiát, összeroskadt.

– Istenem! Miért hoztad rám ezt a szenvedést? Kedves gyermekem nincs többé. És hol van Kain? Eszébe jutott Isten intelme: mert vétett parancsa ellen, ezért szenvedniük kell a földön... És íme – beteljesedett.

Hazaérve zokogva mondta el Évának a rémtettet. Egész éjjel sírtak, jajveszékeltek, siratták elvesztett gyermekeiket. Káint, aki képes volt meggyilkolni testvérét, s ezért elbujdosott, és Ábelt, aki jobb sorsot érdemelt volna, mégis így kellett elveszteni fiatal életét. A legelőn temették el, fákkal körülvett tisztáson, ahol a báránykái legelnek. Szülei szomorúan nézték, hogy a kis állatok mindig ott pihennek meg sírhantja körül.

⁵ Mózes I. Könyve: Kain és Ábel, 4.

6. És beteljesedett az Úr szava

Nehéz sorsa Káint végigkísérte, amíg pergett élete, mindig az Úr hangja csengett a fülébe: bujdosni fogsz a földön! Bujkálnia kellett az emberek elől, mert szégyellte magát, arra gondolt, hogy rémtette orcájára van írva. Visszatérni sem mert szüleihez, hogy bocsánatukat kérje.

Amikor Káin örökre elhagyta otthonát, kelet felé vándorolt. Talált egy csendes kis települést, annak végén egy elhagyott kunyhóban húzódott meg. Gondolta, itt senki nem fogja keresni, ő sem óhajtott az emberekkel kapcsolatot létesíteni. Nehezen boldogult az idegen környezetben, sokat kellett fáradoznia, hogy a mindennapi betevő falatját előteremtse. Fájó szívvel gondolt vissza otthonára, ahol mindene megvolt az Édenkertben, és szüleit is sajnálta. Már százszor megbánta, amiért nem tudott magán uralkodni, – az idegen környezetben próbált másként élni. Senki sem tudhatta, mit tett, honnan jött, ő mégis úgy érezte, orcájára van írva kegyetlen cselekedete.

Évek teltek el, amíg megismerkedett egy hajadonnal, aki néha kunyhója

előtti ösvényen ment a földjére dolgozni. Egyszer megszólította, és megkérdezte tőle: – Hol laksz, talán árva vagy, mivel mindig egyedül látlak?

– Valóban árva vagyok, senkim sincs, szüleim már nem élnek, testvérem nem született.

Káin többszöri találkozás után megkérdezte tőle: – Nem akarsz velem élni? – én is egyedül vagyok, senkim sincs a világon.

Többszöri találkozás után megkedvelték egymást. Káin segített a lánynak a kertjét művelni. Elhatározta, hogy feleségül kéri.

Családot alapítottak. Csendben éltek, leginkább szomorúságban. Sokat változott, hirtelen haragja kissé megszelídült, egymást becsülték, s ahogy teltek az évek, egyre jobban szaporodott a család, a gyermekek növekedtek, majd házasodtak.

Amikor leszármazottai már oly sokan voltak, hogy nem fértek el kisebb helyen, nehéz munkával várost alapítottak.

A negyedik leszármazottja, Lámekh utódja két asszonyt vett feleségül. Ezek egyikének ivadékai lettek a sátorlakók, míg a másiké a barompásztorok. A két asszony közül az egyik ág leszármazottai a zenészek (lantosok és síposok), másiké pedig réz- és vasszerszám kovácsolóként, nehéz fizikai munkával keresték meg mindennapi kenyerüket.

Utódai közül többen ugyanúgy nem tudtak magukon uralkodni, mint ő fiatal korában, mivel a hirtelen harag, a gonoszság és bűn öröklődik apáról-fiúra. Egyik leszármazottja mondja: **„halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; egy ifjat öltem, mert megütött.”**⁶

⁶ Mózes I. Könyve. Káin nemzetsége 4/23

7. Ádám nemzetsége a harmadik gyermeke, Séth ágán: Noéig való pátriárkák

Ádám és Éva sokáig magukban maradt, siratták, szomorkodtak fiaik elvesztése miatt. Ők idősebb korukban is tisztelték és szerették egymást.

Hiába volt Ádám már százharminc esztendő, szerette Évát, s ha nem is olyan gyakran, de időnként megkívánta, s élték szerelmi életüket. Akkor az emberek élete hosszabb ideig tartott (vagy ki a megmondhatója, milyen időszámítás szerint számolták éveiket), de erejük teljében éltek több száz éves korukig. Most is örömmel ölelkeztek, Ádám becézte, simogatta feleségét, mint valaha, amikor az Isten társul küldte neki. Annyira erőt vett rajtuk a kívánság, ilyen jól már rég' nem élvezték egymás közelségét. Éva teljes odaadással, szorosan simult párjához, ezért beteljesült régi kívánságuk, s elvesztett gyermekeik helyett az Úr küldött nekik még egy fiút.

„Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek.”⁷ Nagy volt örömük, amikor örökké siratott, elvesztett kedves gyermekük, Ábel helyett, ismét fiuk született.

Ezért – szerencsénkre – nem vagyunk mindnyájan Káin utódai. Azok a mai emberek, akik őseiket keresik, ha idáig levezetnék származásuk szálaikat, akkor megtudhatnák, Káin utódai-e, aki akkor a még egyetlen testvérét, Ábelt, a szelíd, szorgos embert megölte, aki jobb, igazabb életet érdemelt volna.

Káin ivadéakai elszéledtek a világban, benépesítették a földet, később keveredtek Séth utódaival. Szerencsések azok, akik a később született Séth leszármazottai lehetnek. Azért ha valamennyien nem is, de sokan mégis a testvérgyilkos Káin utódai lettek – lettünk? Ki tudhatja, ilyen hosszú távra még talán egy emberfiának sem sikerült levezetni a gyökereit! Ezért ne csodálkozzunk akkor, ha a modern világ hírközlői nap-mint nap gazságokról, öldöklésről, gonoszságról és háborúkról adnak hírt. Most sem történik más, mint akkor. A testvér testvért is képes gyűlölni és gyilkolni.

S MOST, hagy térjek vissza Ádám ősapánk történetére. Mint már említettem, azt nem tudom, hogyan számították abban az időben az éveket, de a Bibliából úgy tűnik, hosszú évezredekig az emberek igen hosszú ideig éltek.

Történt egy alkalommal, hogy Ádám útra kelve, meg akarta nézni kelet felé az egyre nagyobb építkezéseket, s hogy valami újdonságot hozzon családjának, megállt egy városban, ahol a nagy üvegablakon keresztül látta, hogy bent hatalmas állati húsdarabok sorakoznak kampókon. El se tudta képzelni, miért. Azt mondta magában: én bizony megnézem, és megkérdezem, miért van mindez?

Belépett az ajtón, illendően köszönt az öregembernek, aki ült egy háromlábú széken valami görbe alkalmatossággal a szájában – amiből füstcsíkokat eregetett a levegőbe. Meghökken, mivel az öreg nagyon emlékeztette elveszett fiára, Káinra. Aztán elvetette a lehetőséget, és megkérdezte tőle: miért lógnak az állatdarabok a kampókon?

– Édes fiam! Te még sosem ettél állati húst? – kérdezte, szinte hihetetlenül.

⁷ Mózes I. Könyv: 5/3

– Ahogy mondja, Öregapám, mi szeretjük az állatokat, ott élünk köztük békességben, de bizony eszünkbe se jutott, hogy megegyük őket.

– Sajnálhatjátok, mert ebből lehet a legjobb falatokat készíteni. Nosza, van belőle kóstoló, ízleld meg, aztán próbáljátok ki otthon is, vigyél belőle.

Ádámnak ízlett a pecsenye. Ha ezek az emberek megeszik ezt – gondolta Ádám, akkor mi is megpróbáljuk, viszek belőle kóstolót.

OTTHON nagy lakomára készültek. Hiába él rengeteg állat az Édenben, eddig eszükbe se jutott, hogy azokat leöljék. Eddig ők húst soha nem fogyasztottak.

– Ez meg micsoda? Meg lehet enni? – kérdezte Éva csodálkozva, mikor Ádám titokzatos ábrázattal bontogatta csomagját. – Bizony, megkérdeztem a városban, hogyan készítenek ételt a húsból. Megkóstoltam, nekem nagyon ízlett. Azt mondják, hogy a legújabb tudomány szerint az embernek jót tesz a növényi táplálkozás mellett a hús fogyasztása.

Ádám készülődött.

A kert egy olyan zugában, ahol nem álltak nagy fák, kivájta a földet, benne száraz ágakból máglyát rakott, majd két kovakövet dörzsölve, tüzet élesztett. Meggyújtotta a farakást. Fia ott guggolt mellette, és figyelte, mi történik.

Hosszú botra tűzdeltek a hússzeleteket. Éva abban az időben már a kertben finom illatos füveket gyűjtögetett, azokat frissen vagy megszáritva tárolta, és tette az ételeket ízletesebbé. Most is hozott belőlük, egy-egy csipetnyit szórt a szeletekre. Forgatták a nyársat, a finom illat pedig terjengett a levegőben. Kisfiuk ott téblábolt mellettük, nézte, mi lesz ebből? A kert és a közeli erdő lakói megéreztek a pecsenye meg a füst szagát, nem messze tőlük, sorakozva figyelték a tüzet, szimatolták a terjengő illatot. Mikor megpuhultak a hússzeletek, nagy lakomát csaptak a ropogósra sült pecsenyéből, Mindhárman degeszre tömték a gyomrukat.

– Na, asszonykám – szólt Ádám Évának: – Ezt máskor is megismételjük. A gyermeknek is nagyon ízlett az étel, a sok nyers zöldség és gyümölcs után, többször kért belőle, majd jó érzéssel megsimogatta a pocakját. Éva már félt, hogy elrontja a gyomrát, ezért figyelmeztette, hogy ne egyen sokat, megárhathat, netán megemelkedik tőle a koleszterin-szintje!

De egy biztos: mindnyájan jóízűen falatoztak az újdonságból. Ezután Ádám többször átruccant a messzi városba –, majd amikor Séth elmúlt tíz éves, apjával tartott – és mindig hoztak magukkal valami újdonságot, de a húsról sosem feledkeztek meg.

TELTEK A NAPOK, az évek, évszázadok, még mindig jó egészségnek örvendhetett Ádám, mivel ezt követően nyolcszáz esztendő alatt még fiúkat és lányokat indított a világra! Végül 930 éves korában hagyta itt a földi világot.

Közben Séth szép szál emberré fejlődött, megnősült, neki és testvéreinek is születtek gyermekeik, az emberek pedig egyre szaporodtak a földön, Isten akarata szerint betöltötték az egész világot...

8. Ábel unokája

Séthnek 105 éves korában született a fia: Énós. A Biblia szerint utána 807 esztendőn át, születtek még fiai és lányai, ő is sokáig élt, 912 éves korában halt meg.

Tehát Ádám utódai ugyanúgy, mint Kain nemzetsége is házasodott, majd életük során összekeveredtek. Abban az időben nem riadtak vissza a gyermekáldástól, nem jött még divatba az egykeség, tehát elszaporodtak a földön hosszú életük alatt. Az asszonyok akár hetven, vagy 130 éves korukban is hoztak világra gyermeket. Hosszú volt az életkor, nem ment ritkaságszámba, ha valaki 8-900 évet élt, sőt többen még ezt a korhatárt is meghaladták. Nem volt gondjuk a nyugdíj korhatárral és az öregek ellátásával, a sok gyermek el tudta tartani rászoruló szüleit.

AZ EMBEREK közül sokan megunták a kunyhókat és sátrakat, ezért nagyobb településeket, városokat alapítottak. Egy-egy nagycsaládnak (némelyik már több száz emberből tevődött össze), hogy együtt maradhassanak, egyre nagyobb házakat építettek, akárcsak a későbbi modern korban a nem valami tetszetős panelházakat. Ezért egy-egy nemzetség, egymáshoz közelben élő- és rászoruló rokonait istápolták, segítették.

Persze, nem volt mindenütt Édenkert, a szaporodó emberiségnek egyre kevesebb föld jutott. Nemigen ismerték a drága traktorokat, kombájnokat és egyéb gazdasági eszközt, s őket abban az időben az állam sem támogatta, mint mostanában, ezért megerőltető fizikai munkával művelték meg földjüket, és teremtették elő az élelmiszert, s az állatoknak sem jutott elegendő legelő.

Sokan már nem tudtak földművelésből megélni, ezért vándorútra keltek, más helyeken szereztek tapasztalatot, hogyan kell emberlakta városokat alapítani, az életet megszervezni és fenntartani. Így aztán mikor az elvándorlók visszatértek szüleikhez, rokonaikhoz látogatóba, közülük többen ott ragadtak, és boltot nyitottak, akik pedig valamilyen mesterséget tanultak, ők is visszatértek a rokonsághoz, és vállalkozásba kezdtek, vagy más városokban telepedtek le.

A férfiak választottak maguknak nekik tetsző lányokat. Káin, Séth és testvéreinek nemzetsége egyre jobban keveredett, ezzel együtt a gonoszság is megsokasodott a földön. Az emberek között sokan, Káin leszármazottjai rossz útra tértek, erőszakosak voltak és romlott életet éltek.

Nem tetszett az Úrnak az emberek egyre terjedő gonoszsága, és züllött élete, hogy egymást ölik, csálnak és rabolnak, tisztátalan életet élnek, – végül megsokallta.

Megharagudott, és elhatározta, nem tűri tovább.

„És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.”⁸

⁸ Mózes I. Könyve: Kain és Séth nemzetségének összeházasodása; a bűn eláradása, 6/5

9. Noé és leszármazottai

Isten a sokaság közül csupán egyetlen embert tartott érdemesnek arra, hogy megmeneküljön, Ábel nemzetségének tizedik leszármazottját, akinek neve: Noé.

Az Úr igaz embernek találta, ezért választotta ki arra, hogy egyedül őt, és családját megmenti. Közölte Noéval akaratát, hogy vízözönt bocsát a földre. Megparancsolta neki, építsen olyan erős bárkát, amely ellenáll a hatalmas víz erejének. Egy olyan vízi-járművet kell megépíteni, amelyben minden megvan, amit az Úr parancsa előírt.

Noénak és feleségének három fia született: Sém, Khám és Jáfet, akiket művelt emberekké neveltek, iskoláztatták őket.

A család:

Noé szőlőművelő, felesége: Rebeka, kertész,
Sém állatorvos, felesége Dóra, orvos,
Khám vegyészmérnök, felesége: Olga, szakács,
Jáfet elektromérnök, felesége: Jázmin, tanárnő.

AMIKOR a népes család nekifogott a munkának, elhatározták, hogy Isten parancsának engedelmeskednek, és olyan vízi-járművet építenek, amely vetekedik akár azzal a tenger-alattjárójával is, amit később Nemó kapitány alkotott. Apjuk gondterhelten járkált köztük, amíg a munkálatok folytak. Sok embert összegyűjtöttek a környékről, akiket jól megfizettek, hogy a sok apró munkával ne kelljen nekik bajlódniuk, így gyorsabban elkészülhet a hatalmas bárka. Bizonyára csodálatos alkotmány lesz, az már látható volt. Noé parancsára titokban kellett tartaniuk, mire kell az egész. A fiúk sem mondhatták el, mire készülődnek. A szomszédok, meg a környék lakói meg nem tudták mire vélni a nagy készülődést, s azon tanakodtak, hova megy már megint nyaralni a gazdag család ekkora vízi alkalmatossággal?

Noé és fiai igyekeztek Isten parancsának eleget tenni. Sokáig folyt a szorgos munka, míg végre elkészült a tengeri jármű, amely képes volt a víz szintje alatt is közlekedni. Fölszerelték mindenféle modern gépezettel, szerkezettel, kémlelő ablakokkal látták el, hogy figyelhessék az időjárást, és a víz alatti tájakban is gyönyörködhesseken.

Kényelmesen berendezték a család lakhelyének szánt részeket, a konyhát, a sokféle állatnak külön szálláshelyeket készítettek. Négy szinten különítették el a sokféle élőlényt, és takarmányt, amelyeket az Úr parancsa szerint magukkal kellett vinniük a hosszú útra, hogy átmentsék őket is a jövőendő életükre.

„Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján”⁹, mikor Isten – pusztító árral árasztotta el a földet, már készen állt a csodálatosan fölszerelt bárka.

Ezen a napon Noé a család férfi tagjai segítségével beterelték az összes állatot; házi- és vadállatból, földi- és vízben élőkből épp úgy, mint a légben röpdöső szárnyasakból, csúszómászókból, mindegyikből párosan, ahogyan az Úr elrendelte.

Elegendő élelmiszert pakoltak be maguknak is a hatalmas, jéggel töltött hűtőládákba és szekrényekbe, amellyel táplálkozniuk-, és az állatok etetésére kellett. Sajnos, Noé nem

⁹ Mózes I. Könyve: Az özönvíz, 7/11

felejtette ki a poloskát, a bolhát, a szúnyogot, a legyet sem, és néhány, az embereknek sok kellemetlenséget okozó élőlényt, mert talán azok pusztulását senki sem vette volna zokon.

ELKÉSZÜLTEK mindennel, bepakoltak, a család elfoglalta a bárkában a helyét.

Mielőtt bezárták volna az ajtót, megszólal Rebeka, Noé felesége: – Apukám! – várj még egy kicsit. Elfelejtettünk valamit. Nem hagyhatjuk itt a gyékénytasakot a szépítőszerekkel, hiszen négyen vagyunk nők, fiaink asszonyaival, nem lehet olyan hosszú ideig elhanyagolni magunkat, még kiábrándulnátok belőlünk a hosszú úton.

– Jól van, asszony, visszamegyek érte, de mondd meg, hol találom, mert sietni kell, az Úr nemsokára jelt ad, hogy be kell zárkóznunk.

Ahogy kilépett, az égre tekintve látja, hogy hatalmas fekete fellegek gyülekeznek, távolabb már hallja a fenyegető dörgést, és villámok cikáznak az égbolton.

Sötét fellegek

– Siess asszony, mondd gyorsan, mert ha elkészünk, nagy baj lesz belőle.

– A kis sátorban van, Dóra (Sém felesége) és Jázmin (Jáfet neje) sátra mellett, a nagy csiszolt tükör fiókjában. Ja, ne felejtsd elhozni legalább az egyik tükröt, azt sem nélkülözhetjük annyi ideig. Na, meg a manikűrkészlet, ott van a kisasztalon, azt is tedd egy táskába.

– Jaj, mama, de jó, hogy eszedbe jutott, e nélkül hogy tudnánk rendesen fésülni, és rendbe tenni magunkat – szólalt meg Khám felesége: Olga.

Megyek már, – dörmög magában Noé, aki éppen hatszáz esztendő, mikor az Úr özönvizet bocsátott a földre, de járása még furge, szinte fiatalos.

Jáfet, a legfiatalabb fiú, apja után szalad, mert ők meg elfelejtették a borotva-készletet behozni. – Ki tudja, mennyi ideig tart az özönvíz, sokáig mégsem növeszthetjük a hajunkat-szakállunkat, mert térdünkig érne – mondja futás közben.

Kisvártatva sietve jön visszafelé a két férfi, megrakodva még egy csomó cuccal, mert eszközbe jutott többféle holmi, amire szükségük lehet a hosszú vízi út alatt.

– Jól nézzetek körül, mondja Noé, hiányzik-e még valami, mert be kell zárkóznunk. Alig mondja ki, már szemeregni kezd az eső, mennydörgés és villámlás közt futottak, és bezárkóztak a bárkába.

„És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel... A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén.”¹⁰

A bárka pedig előbb fölemelkedett a víz felszínére, majd amikor olyan magasságot ért el az áradat, hogy az összes hegyet elborította, a vízszint alatt lebegett. A kémlelő ablakon rémülettel nézték, hogy minden élőlény és növény kipusztult. Hatalmas erdők, és fák gyökerestől kifordulva úsztak, lebegtek az áradatban, az állatok, s főleg a dinoszauruszok és rinocéroszok – mivel még ebben a város-méretű alkotmányban sem fértek volna el párosával – a nagy vízben fuldokolva, örökre eltűntek a föld színéről, a késői korokban csak csontjaikat lelték meg a kutatók. Rettegve nézték a pusztulást, korábban emberlakta falvak és városok romjai mellett haladt el a jármű, és amerre a szem ellát, elpusztult minden élet.

A gonosz emberiségből valóban csak Noé maradt meg családjával, s utódai, akik a bárkában jöttek a világra, a növényekből és állatokból pedig annyi, ami befért a vízi járműbe.

BERENDEZKEDTEK mindnyájan a hatalmas alkotmányban, elfoglalták a számukra kijelölt helyet.

A zárt helyen folyt az élet, jutott bőven munka mindenkinek. Már az első napokban kialakult a házirend. Modern gépek adagolták a különféle élőlényeknek az eledelt, mégis mindent szemmel kellett tartani. Noé és fiai váltakozva, naponta háromszor járták végig az emeleteket, ahol az állatokat helyezték el; meggyőződtek róla, valamennyi megkapta-e az adagját. Amíg egyikük ezt végezte, a másik a hatalmas jármű kormányát, és a gépház szerkezeteit vizsgálta.

A harmadik körbejárta az ablakokat, kémlelte, mi van odakint, hogyan hömpölyög mellettük az áradat, és azt, ahogyan a hullámokat csapkodja a hajó falához.

Reggel tartották az első körjáratot. Noé még előtte fölhajtott egy kupica erőset: leginkább a kecskeméti barackpálinkát és a vodkát részesítette előnyben, amitől jó kedve kerekedett. Néha Khám is kért belőle egy pohárával. A másik két testvér tartózkodott a szeszesitaltól.

Az asszonyok riadt szemmel figyelték a természet tombolását, a zúgó áradatot köröskörül, de napok múlva megszokták, nem törődtek vele, mindenki végezte a dolgát.

Korán meg kellett fejni a teheneket, és bivalyokat, ezt a munkát már modern gépek segítették, mégis sok időt vett igénybe. Az asszonyoknak ezután a reggeli elkészítésével kellett foglalatoskodni, mivel a férfiak megéheztek a bárka körjáratán. Megfőzték a feketekávé, azt kinek-kinek tetszése szerint cukorral, tejjel, vagy – anélkül, felszolgálták. Megterítették az ebédlőasztalt, mindenki kapott egy nagy bögrében tejet vagy kakaót, s aki óhajtott, repetázott.

Jázmin éppen most kicsit fintorgatja az orrát, mert nem szereti a friss tehéntejet, városi lány lévén, a boltban vásárolt tasakos tejet részesítette volna előnyben, ami a bárkában megoldhatatlan; bele kellett nyugodnia. A tűzhelyen éppen most sípol a teaforró, aki óhaj, abból is ihat egy-két csészével. A finom teaillat megtölti a konyha levegőjét.

A tejféle mellé mindnyájan – a fatüzelésű tűzhely platniján süített – lepényt ettek, amit mézzel, lekvárral vagy vajjal kentek be. Jáfet nem tett rá semmit, inkább csak úgy, magában szerette enni a ropogósra süített tésztát.

Noé utána kis szünetet tartott, ledobta magáról báránybőr bekecsét, aztán kabinjában végigheveredett a kanapén, és szundikált egyet. Alatta Merinó-gyapjából készített, Woolmark védjeggyel ellátott ágynemű, feje alatt ugyanolyan kispárna volt, mert azon olyan jól lehet pi-

¹⁰ Mózes I. könyve. Az özönvíz: 7/12, 18

henni, és használ az egészségének is, a néha kiújuló reumája napokra elmúlik tőle. Menye, Jázmin hozta neki a városból ajándéku születésnapjára.

Felrezen álmából: – munkára fiúk! – és ebédig ki-ki végzi a maga teendőjét. Ő ma tovább pihen; talán jobban meghúzta reggel a pálinkásüveget, amitől a feje kissé szédeleg.

Az asszonyok a konyhában serénykednek, ezen a téren leginkább Olga érzi otthon magát, aki a szakácsmesterséget tanulta ki, és azt a legmagasabb szinten műveli. Éppen most kavarja meg az apró kockákra vágott füstölt-szalonna darabokat, és süti ropogósra, ami a túrós-tésztát teszi oly finommá; biztos, hogy mindenki megemlegeti, ha megkóstolja.

Fölnéz a vele szemben levő falra, ahol éppen 12 órát mutat az ingás falióra. Lehúzza a fényesre csiszolt lábast a tűzhely szélére, belenéz az átlátszó üvegfedőn, látja, hogy már elkészült a leves. Közben a konyhaszekrény polcán megszólal a vekker. Itt az ebéd ideje! Már megy is az asztal mellé, hogy várja az éhes társaságot.

Olga! – szólal meg Rebeka. – menj, kopogj be apósodnak, hogy ebédelünk, és kongasd meg a kis harangot, jöhetnek a fiúk is.

Mindenki megérkezik, erre a rövid időre még a vezérlőfülkét is ott lehet hagyni, mert automatikus állásra kapcsolják a műszereket. Körbeállják az ovális asztalt, imára kulcsolják kezüket és sorban, minden nap más-más mondja hangosan az asztali áldást, a többiek halkan, magukban imádkoznak. Most éppen Khám van soron, aki lehajtva fejét kezdi el az imádságot: *„Jöjj el Urunk, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk. Amen.”*

Mindenkinek megvan a maga helye. Leülnek. Aznap az ebéd: bableves főtt füstölt csülökkel, amit a tegnapi tejről leszedett friss tejföllel ízesítettek. Rebeka osztja ki mindenkinek az adagját. Utána a fiatal asszonyok dolga tányért váltani, majd a második fogást, a túrós-tésztát a ház asszonya porciózza ki, valamennyiük tányérját bőven megszórva a ropogósra pirított füstölt szalonna tepertőjével, és meglocsolja tejföllel. Mindenki jóllakott. Khám, miközben megtapogatja a pocakját – ránéz asszonyára, azt mondja: – Nemhiába, jó szakács az én feleségem, ilyen finomat ki más tudna feltálalni, mint ő. Kicsit oldalra hajolva szeretettel megcsókolja nejét.

– Finom volt az ebéd – szól Sém – Mamácskám és Olga sógornóm, ami kettőtök műve, gondolom, mindnyájunknak ízlett. – Fölálltak, egyszerre köszönték meg az ebédet, majd elmondták a befejező asztali áldást: *„Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott. Amen.”*

– Igaz, be vagyunk ide zárva, azért nem hiányzik semmi, ha az étkezésre gondolunk. – folytatta Sém az előbb megkezdett mondanivalóját. De egyvalami nagyon hiányzik: Jó ebéd után egy kellemes séta a régi otthonunk kertjében...

– Fiacskám, azt már elöntötte az ár, ott többé nem sétálunk – szól borús arccal a családfő.

Ezzel mindnyájan tisztában voltak, és szomorúsággal telt meg a szívük. Igen, tudomásul kell vennünk: az otthon, az édes otthon nincs többé... – És ki tudja, hol verjük fel majd sátrainkat, ha vége az özönvíznek. – folytatta Noé. De látva családja bánatát, azt mondta: – Ne búsuljatok. Ha Isten velünk lesz, új otthont építünk magunknak, ha élünk, még szebbet és kényelmesebbet, mint a régi volt. – fejezte be Noé a beszédet. Ezután kiadta a parancsot: – Fiúk! Váltás! – ezzel mindenki elfoglalta beosztása szerinti új helyét és végezte napi teendőit.

Az asszonyok a konyhát és ebédlőt tették rendbe. Berakták az edényt a mosogatógépbe, mindent helyre raktak, felmosták a konyha padlóját az automatikus gépezettel, aztán ők is egy órára lepihenhettek a kabinjukban.

Később a nappaliban kézimunkáztak, vagy olvastak. Itt jelölték ki a sokfajta kedvenc macskák helyét is. Minden sarokban kényelmes, puha párnákkal bélelt macskaszállás volt. Minden

reggel ott sorakoztak és külön tányérkában kapták meg az ételüket. Aztán lepihentek, délutánig nem háborgatták az elfoglalt gazdikát. Utána, mikor a társaság itt időzött, sorban jelentkezett minden állat a saját gazdájánál, s ott doromboltak az ölükben, vagy egymással és a pamutgombolyagokkal kergetőztek. A hatalmas fehérszőrű eb gazdája lába elé heveredett, mellső lábait előrenyújtva, fejét békésen ráhajtván elszundított.

Az asszonyok alkonyatkor hozzáfogtak a vacsora készítéséhez. Mire az elkészültek a vacsorával, ők is, a férfiak is alaposan elfáradtak. A hatalmas úszó bárkában mindenkire bőven jutott a teendőkből. A vacsora úgy zajlott, mint az ebéd. Utána a nagy nappaliban gyűltek össze, a férfiak általában kártyáztak vagy dominóztak, a nők pedig kedvtelésük szerint varrtak vagy ők is társasjátékot játszottak.

Még jó, hogy televíziót nem szereltettek be a bárkába, mert itt se láthattak volna egyebet benne, mint otthon. Ugyanis a műsor egyébből se állt, mint abból, hogy az emberek raboltak, öldökölték egymást, és háborúztak. Nem csoda, ha Isten haragja lesújtott a romlott emberiségre. Szinte naponta mutattak be egy-egy terrortámadást. Nem kellett Tv, mivel ha kinéznek a bárka ablakain: állat- és emberi hulla-hegyeket, letarolt tájakat, – most is mindenütt csak pusztulást láttak – bármerre járt a tengeralattjáró.

10. Lassan teltek a napok a zárt falak között

A férfiak gyorsan elvégezték utolsó körjáratukat, átkapcsolták automatikus állásra a gépeket, hogy kevesebb üzemanyag fogyjon, ugyanis az özőnvíz óta kevesebb áramot termeltek a napelemek, mivel borult volt az ég; ilyenkor gyakran át kellett kapcsolni a nagy generátorra. Legkellemesebb időszak volt, mikor este elköszöntek egymástól, és ki-ki párjával behúzódott a szűk, kétszemélyes kabinjába.

A BIBLIA SZERINT *„Az óriások valának a földön abban az időben, sőt, még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.”*¹¹ – és sokáig éltek.

Tehát a férfiak abban az időben magasabbak és erősebbek voltak a maiaknál, sokáig éltek, s ki tudja, mitől, a természetes élettől vagy csak a teremtet világ akkori nagyobb energiájától, de duzzadtak az erőtől. Ezért történt, hogy a nők 70 vagy akár 100 éves korukban is fogamzóképesek voltak, a férfiaknál pedig nem volt ritka, hogy 600 éves korukban is erejük teljében képesek voltak asszonyaikat megtermékenyíteni. Persze, a nőknek eszükbe se jutott, hogy fogamzásgátlót szedjenek, s a férfiak sem óvakodtak attól, hogy sok utódot indítsanak új életre. Szerényebben éltek, de nem kellett takarékoskodni, volt miből etetni a családot.

A szerelmet, a két nem egymás utáni vágyakozását pedig a világ kezdetétől beleoltotta Isten az emberekbe. Persze, az is hozzájárult a nagyobb gyermekáldáshoz, amikor még nem volt televízió, s így a sötétedés beálltával, a hosszú éjszakákon több idő jutott a házaspároknak egymással foglalkozni, szerelmi életet élni.

Most is így történt a bárkában. Legnagyobb kabint Noé foglalta el Rebekával. Noé – hiába múlt már hatszáz éves – bizony, ha nem is naponta, de időnként meg-megsimogatta kedves feleségét. Rebeka szerette férjét, ezért sohasem utasította vissza a közeledését. Noé most is maga mellé húzta asszonyát, szeretettel csókolgatta, és csendesen megbeszélték a nap eseményeit.

Mivel a kabinok egymás mellett sorakoztak, s a falakat szándékosan készítették könnyebb anyagból – hogy a súlya kisebb legyen – bizony, áthallatszott mindkét oldalról a fiatalok hancúrozása. Beszélgetés közben többször elhallgattak, figyelték a neszezést. Azt mondja Rebeka: – Dóra huncut asszony. Hallod, hogy kacarásznak a fiaddal?

– Hogyne hallanám, azt is, hogy nemcsak nevetgélnek. Biztos vagyok benne, hogy Sémnek nem hagy sok pihenést ez a tűzről pattant menyecske.

– Mit gondolsz, Noé, mit csinálhatnak a gyerekek a szomszéd szobában? – kérdezte huncutul Rebeka.

Igaz, ami igaz, Noé is kedvet kapott a jobbról-balról hallatszó nyikorgásoktól, nemsokára ő is szerelmesen ölelte át feleségét, akinek esze ágában sem volt ellenkezni, ezért Noé papa sem hagyta ki a kínálkozó alkalmat.

– Azt tesznek pontosan, amit mi is, mindjárt – válaszolt neje kérdésére Noé. – Asszonya, nemsokára fáradtan hajtotta fejét embere mellére és mélyen elaludt. Álmában a fiatalkori életüket élte át, amint az elhagyott kedves otthonukban szerelmeskednek...

¹¹ Mózes I. könyve: 6/4

Rebeka reggel kissé törődötten ébredt. Kora ellenére arca ugyan mindig sima, ránctalan, de most az éjszaka történetek miatt szeme alatt mély karikák jelentek meg. Igyekezett karcsú derekát egyenesen tartani, és fölemelt fejjel kinyitni az ajtót, hogy senkinek ne tűnjön föl fáradsága. Amint kilépett, Sém és Dóra köszöntek rá, huncutul nevetve. Ők is hallották a túloldalon a neszezést, amiből mindenre következtettek.

Anyjuk felemelt ujjával megfenyegette őket, miközben mosolyra húzta száját; közben sötét hajtincsét szeméből hátraigazította. – Nem gúnyolódunk az öregekkel! Mi is hallottuk, hogy nem tudtatok nyugodtan aludni az éjjel. Hiába, más az élet a vízen, mint az otthonunkban volt. (Persze, ott az egyes lakrészek jobban elkülönültek egymástól, mint itt, a bárkában.)

IGEN, SZOKATLAN az élet a vízen himbálózva, hiába igyekeztek minden kényelemről gondoskodni. Dóra szőke haja lágyan omlott a vállára. Csinos alakja, szép arca, kék szeme volt, ami mindig megdobogtatta Sém szívét, amikor ránézett. Már akkor szerelmes volt belé, amikor az egyetemre jártak. Sém az állatorvosira, a közeli városban, míg Dóra majdnem szemben, az orvosi egyetemet végezte. A család előtt, amíg lehetett, titokban tartották egymás iránti forró szerelmüket. Szoros kapcsolatuk már évek óta fennállt kettőjük között, ezért hamar megtartották az esküvőt, amint megszerezték a diplomájukat, nehogy korábban érkezzék meg az utód. A szülők örömmel fogadták elhatározásukat, otthonukban bőven volt helye a fiatal párnak. Ez az úszó masina számukra a mézesheteket jelentette. Nemhiába állt a szájuk mindig nevetésre, mosolyra, mert boldognak érezték magukat még ilyen körülmények között is. Állatorvos férjének hivatása erős fizikai munkát igényelt, de sportos alkata révén jól vette az akadályokat. Termete magas, izmos teste jó erőnlétét igazolta. Arca markáns, barna bőre kiemelte a sötét bársonyos szemeit. Dóra kimondhatatlanul szerette a mindig huncutul mosolygós arcú férjét, főleg jó kedélye és barátságos természete miatt. Egy volt a gondolatuk, néha ugyanazt egyszerre kezdték mondani, amit a másik akart, ilyenkor jókat kacagtak, ezért mindig jól megértették egymást.

Mégis – kezdetben szokatlan volt az élet a hosszú vízi úton. A napelemmel, és minden kényelemmel felszerelt alkotmányban valahogy megrekedt a pára, a légkondicionáló nem működött hibátlanul. Egész nap talpon kellett lenniük, hogy a sok állatot élelemmel ellássák. Ráadásul éppen az ő „műszakja” alatt, kedves jelenetnek lehetett tanúja, ami külön munkával járt. A vemhes őz világra hozta kicsinyét. Ezért Sém szólt öccsének, Jáfetnek, legyen segítségére, hogy minden zavartalanul menjen. Az esemény után őz-mama szeretettel nyalogatta, tisztogatta kicsinyét. Párja, a nagy agancsos szarvas ott ügyetlenkedett mellette. Nagy szemével figyelte, mi történik körülötte. A kis lény pedig csak pislogott, hunyorgott, mindjárt anyja mellé húzódott, mikor meglátta új környezetét. Anyja ledőlt mellé és nyalogatta kicsinyét. Az élőlények tehát már az első napokban szaporodni kezdtek, növelve az ellátásukkal járó munkát.

Nem is beszélve a macskákról, amelyek menetrend szerint hozták világra kicsiny utódaikat, hol az egyik, hol a másik nőtény anyacica volt soron. Már nagyon kellett vigyázni, mert amikor ennivalóért sorakoztak, alig lehetett tőlük járkálni a nappaliban, nehogy valaki rájuk lépjen. Délutánonként, amikor az asszonyok kézimunkáztak, volt nevetés, mivel a cicák alig várták, hogy valahol egy gombolyagot elkapjanak, s azzal kergetődztek a földön. Ilyenkor hangos kacagással telt meg a szoba, mert a cicák játékát mindenki nagyon élvezte.

AZ ÁLLATOK SZAPORODÁSA mindennapi esemény volt, nem is egyszer, néha többször is lezajlott valahol. Másnap éppen a Jáfet részére kijelölt helyen egy elefánt-bébi született. Persze, azonnal hívatta állatorvos bátyját, nehogy valami nem várt körülmény miatt baj történjen. De nem felejtette el, hogy szóljon feleségének, aki nagyon szerette az állatokat, s amikor tehetett, mindig vele tartott a délutáni etetéseknel. Jázmin tanárnői diplomát szerzett, ami a későbbi időben jól jött a családban, mikor a létszámuk egyre szaporodott, ő tanította a

kicsiket szép tiszta beszédre. Neki barna haja, szép őzbarna szeme volt, bőre is kreol, orra kicsit hajlott, keleties, de kimondott szépségnek is beillő. Most férje hívására sietett, hűséges kísérőjével, a nagyfülű, zsemlyeszőrű spániellel.

Jázmint szerette a férje, és tudását nagyra értékelte. Most is boldogan mosolygott rá, mikor megjelent az elefántok szállásánál.

Nem maradhatott sokáig, mert az asszonyok valamennyien a konyhában serénykedtek, mivel a nagy létszámú család ellátásáról kellett gondoskodniuk. Mikor elment, utána csak nézte, hogy a hatalmas állat milyen gyöngéden nyalogatja „kicsinyét”, amit ugyan újszülöttként sem lehet kicsinek becézni, hiszen legalább egy mázsa súlyt nyomott.

EZEN A NAPON az asszonyok gulyáslevest főztek ebédre, sok hússal, utána nagy tálakon túrós gombócot raktak az éhes társaság elé. Alig készült el a rengeteg gombóc, Olga épp’ az utolsó adagot egyengette két vizes keze között, és dobálta be a fortyogó vízbe, mikor megérkezett az éhes férfinép. Sötétszöke hajtincse kikandikált a fehér szakács-sapka alól, arca kipirult főzés közben. Ő is magas volt, de férjénél egy fejjel alacsonyabb. Nem éppen karcsú, inkább gömbölyded, olyan szeretnivaló. Szemei, vonásai nyugodtak, egész lénye szeretetet árasztott maga körül. A fiatal nők a gombócot megcukrozták, finom baracklekvárral koronázták, de Rebeka minden rátét nélkül fogyasztotta, hasonlóan a férfiak is, inkább tejföllel locsolták meg. Egyedül Khám nézett körbe, mielőtt a cukortartóért nyúlt volna. Ő ugyanis szerette az édességet.

A délelőtt lezajlott események után mindenkinek, főleg Sémnek jutott kevés ideje pihenésre, ugyanis Dóra nem hagyta békén a párját. Ennek lett a következménye, hogy nevetésük és hancúrozásuk annyira áthallatszott a szomszéd szobába, amitől Noé is begerjedt, és alvás helyett egész mással foglalta el magát.

DÉLUTÁNI műszakban „riadót” kellett elrendelni. A farkasok az elzárt rács mögött nagy lármát csaptak. Nem tudni, mi okozta köztük a riadalmat, de szünet nélkül ordítottak, vonyítottak, marakodtak. A két jól megtermett hím ugyanis párviadalba kezdett. A nőtények távolabbra húzódva figyelték a jelenetet. Alaposan összemarcangolták egymást. Nem volt könnyű őket csillapítani. Sém még nyugtató-nyílvezzőt is lőtt beléjük, de az is kevésnek bizonyult, tovább folytatták a harcot. Mikor végre már teljesen kimerültek a küzdelemben, el kellett látni a sebeiket. A sötét szőrű farkast legyőzték, ezért türelemmel fogadta, jól viselte a segítséget. Hagyta, hogy a harapások helyét, a mély zúzódásokat kitisztítsák, fertőtlenítsék és összevarrják. Persze, félelmetes volt a többi fenevad közelében sokáig időzni. A sérült állatnak viszont jól esett az ápolás, hálás pislogással fejezte ki köszönetét, utána ledőlt, és elaludt.

NEM MESSZE innen, a nagy tehénistállóban forró és párás levegőben szenvedtek az állatok. Ennek az volt az oka, hogy a bárka már sokáig a víz alatt úszott, és nem volt zavartalan a levegő-csere. Noé Jáfetet küldte (legifjabb fiát) intézkedni, hogy a hajó minél előbb fölemelkedjék a víz felszínére; ki kellett cserélni a hibás alkatrészt. Jáfet ugyanis elektromérnök, de mindenféle más gépezethez is értett.

Noé rajta kívül mindenkit az istállóba rendelt, mert az ott elhelyezett szarvasmarhák (tehenek és bikák) nem bírták elviselni a meleg gőzben elszaporodott cecelvények csípéseit, majd estefelé a szúnyograj támadását, hosszan elnyúló böggéssel adták tudtul szenvedésüket. Egyre jobban emelgették lábukat, fejüket hátra csapkodva próbálták elűzni a kellemetlen vérszívókat, mindhiába. Az erős bika félelmetesen, felajzva fogadta a szúnyograj támadását, s már toporzékolt dühében. A jelenlévők azt hitték, hogy szétveri a falakat kínjában.

Sém – pedig képzettségéből adódóan is – értett az állatokhoz, mégis elkáromkodta magát, majd lecsendesülve, később megkérdezte:

– Apám! Azt hiszem, nem kellett volna az életnek megmentened ezeket az ártalmas vérszívókat, hiszen csak bosszúságot okoznak embernek-állatnak egyaránt.

– Fiam! Én az Úr parancsát követtem: **„És minden élőlől, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be, a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek.”**¹²

Félreértettem volna Isten parancsát? Egyébként igazat adok neked, ezek nélkül jobban éreznénk magunkat. Ki gondolta volna, hogy néhány nap alatt ennyire elszaporodnak? Ha őszinte akarok lenni hozzátok, nem emlékszem, hogy ilyesmit valaha a természetrajz órán tanították-e a gimnáziumban. Vagy én éppen aznap hiányoztam az óráról? – mondta huncut mosoly kíséretében. – De az már biztos, hogy mindenképpen védekeznünk kell ellenük. Ne feledd, fiam, vacsora után mi, férfiak gyűlést tartunk, és kieszelünk valamit. Talán az e témát ismerő Khámnak lesz valami jó ötlete, hiszen vegyészetből diplomázott az egyetemen.

APÁM! – poloska van a szobánkban bólintott Khám Noé felé, s még hozzátette – elhatároztam, hogy kísérletezni fogok, mivel lehetne ezeket az élősködőket kiirtani. Szegény nejem, Olga annyira szenved miattuk. Ma reggel majdnem sírt az átkozott poloskák csípéseitől.

Vacsora után ígérete szerint a szórakozás helyett valóban visszavonult a korszerűen felszerelt laboratóriumba, és addig próbálkozott, amíg sikerült élősködők elleni szert előállítania.

¹² Mózes I. könyve, 6/19

11. A vízen

A tengeralattjáró monstrum vezető fülkéjében a falra, a nagy térkép mellé akasztották a nap-tárt, amire minden nap bejegyezték, mióta utaznak a víz alatt, és hány mérföldet tettek meg beszállásuk óta. Utóbbit a térképen piros filctollal jelenítették meg.

A hajó pedig úszott, lassan szelte a hullámokat a tengernyi áradattal szemben. Közben kerülgetve a dombokat, majd a magasabb hegyeket és havasokat, mivel már a legmagasabb hegy-csúcsnak is csak a teteje látszott ki a temérdek vízből. Nagyon kellett vigyázni arra, nehogy valamelyik hegyóriásnak ütközzenek.

Megint eltelt egy nap, este van, sötétedik. Fölnéznek az égre, a viharfelhők még mindig haragosan tornyosulnak fölöttük. Mennydörgés és villámlás teszi félelmetessé hosszú útjukat. Megszólal Sém, a villamosmérnök: – Látod, apám, milyen jó, hogy rábeszéltelek arra, hogy villámhárítót is szereljünk a bárkára? Igaz, sokba került, de mit tennénk most az elapadni sosem látszó özönvízben, ha a villámcsapás érné a bárkát?

– Igazad van, fiam. Büszke vagyok rád és rátok, hogy agyatokban ennyi tudást gyűjtöttetek, és ennek mindnyájan hasznát vesszük ezen a hosszú úton. De már késő van, menjünk pihenni. Holnap is sok munka vár ránk.

Khám és Jáfet jelentőségteljesen néztek össze, s mosollyal arcukon indultak a hálólhelyükre. Az ajtó előtt összeölelkezve búcsúztak, jóéjszakát, és minden egyéb jót kívánva egymásnak.

A hosszú éjszakák nem maradtak hatás nélkül. Reggel Jázmin azzal ébreszti férjét, hogy rosszul érzi magát, olyan hányingere van. Jáfet aggódó szeretettel fordul felé, megsimogatja arcát, haját, vállát és azt tanácsolja, pihenjen még egy kicsit, aztán vizsgálta meg magát só-gornőjével, Dórával. Biztosan megállapítja, mi okozza a rosszulleteket. Remélik a legjobbakat, hogy nem lehet komoly bajod.

Ebéd előtt – még mielőtt beérnének az ebédlőbe – ott várakozik Jáfetre a neje, arca ragyog.

– Megvizsgált már Dóra? Mit mondott? Gondolom, nem lehet olyan nagy baj, mert akkor nem mosolyognál.

– Igazad van. Nem vagyok beteg, csak... – és elhallgat.

– Miért nem folytatod, megöl a kíváncsiság.

– Jáfet! Kisbabát várunk!

Mire Jáfet megölelte, fölkapta az asszonyt, és karjaiban vitte be az ebédlőbe.

– Figyeljen mindenki! Nagy újságot mondok: Jázmin kisbabát vár! Körbenéz az asszonyokra:

– Kérlek benneteket, nagyon vigyázzatok rá – majd óvatosan leültette őt a helyére.

Valamennyien fölálltak, odamentek Jázminhoz, sorban ölelték és csókolgatták. Rebeka megjegyezte: gyanús volt nekem a lányka, mert mostanában többször láttam a mosdóban eltűnni... Ilyesmi fiatal asszonyoknál előfordul. Istenem, milyen boldog vagyok: a kicsinyetek lesz az első unokám! Gratulálok Jázminnak és neked is Jáfet fiacskám. Vigyázz az asszony-kádra nagyon. Utána kis késedelemmel, de a szokott módon folyt az ebéd.

NÉHÁNY HÓNAP elteltével ugyanolyan panaszokkal jelentkezett Olga: – nem bírom a fokhagyma szagát, mindjárt hányingerem lesz, amint belépek a konyhába.

– Kislányom, tudod, mit jelent ez? – kérdezi mosolyogva Rebeka. Te is vizsgáld meg magad Dórával. Nem nehéz megállapítani, mi okozza, de mégis jobb, ha orvos is lát.

Dóra örömmel fogadja a hírt, bár már sejtette, hogy ez lesz az eredménye a sok szerelmes éjszakának...

A végeredmény ugyanaz, az ebédnél ezt is bejelentik. A család minden tagja gratulál a fiatal párnak. Rebekának útnak indult a második unokája.

A férfiak összenéznek, mosolyognak az asszonyok gondjain. Persze, azt tudni kell, hogy ezután a két asszonyt kímélni kell minden megerőltető munkától.

Most már a délutáni pihenő után a nők valamennyien kismama ruhákat szabnak, próbálnak és varrnak, mert kezd meglátszani rajtuk a változás. Dóra rendszeresen ellenőrzi az állapotukat, vitamint, csonterősítőt rendel nekik. Előírta az étrendjüket, a sógornők szívesen és szeretettel fogadták tanácsait. Rebeka sem maradt el jó tapasztalataival, aki már a gyakorlatból ismerte az ilyenkor szokásos jeleket és teendőket.

Az ifjú apák bölcsőket ácsoltak szabadidejükben, hogy a kisbabákat abban ringassák majd. Alig telik el kilenc hónap, amikor egymás után megszületnek a kicsinyek; megváltozik az esti szórakozások szokásos rendje. Valamennyien a kisbabákban gyönyörködnek, boldogan figyelik a fürdetést, öltöztetést, és a fejlődésüket.

12. Százötven napig tart az áradat

„A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén.”¹³ Végre, lassan apadni kezd a víz, a vízszint figyelésére kiválasztott családtag, Sém látta meg a hegy közelgő körvonalait, majd valamennyien az ablakokhoz tódultak és nézték, hol kell majd kiszállniuk, mikor annyira kiszárad a föld, hogy ráléphetnek.

Még ezután is tíz hónap telt el, amíg az áradat elvonult. Ezt követően negyven nap elteltével lehetett a bárka ablakát kinyitni, ahonnan végre szabad levegő árasztotta el a bárka belsejét. Mivel a hosszú idő alatt elromlott egy műszer, amely a föld állagát és nedvességét vizsgálni lenne hivatott – ezt még a jól képzett fiatalok sem tudták megjavítani –, Noé óvatosan kémlelt ki a bárkából. A műszer hiányában kénytelen a régi módszert alkalmazni ahhoz, mikor szilárdul annyira a talaj, hogy a bárkából a veszély nélkül lehessen kilépni. Előbb hollót, majd galambot bocsátott ki az ablakon, hogy kikémleljék, mennyire száraz a föld. Mindnyájan nyugtalanul várakoztak, elunták a hosszú utazást. Hiába, minden, mivel igen veszélyes az elázott talajra lépni.

Végre, az utolsó galamb már száraz lábbal repült vissza **„...a hatszázegyedik esztendőben, az első hónap első napján felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy imé megszikkadt a földnek színe.”¹⁴** És nemsokára **„A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszárad a föld.”¹⁵**

Mindnyájan megkönnyebbültek, mivel megsínylették a hosszú vízi utazást. Hiába volt meg mindenük, élelmiszer, ital, és vitaminokat tartalmazó kapszulák, sőt gyümölcs, s szoláriummal még a természetes napsugarat is pótolni tudták, mégis sápadtak és elcsigázottak voltak. A sok állatnak és rakománynak kellett a hely, hiányzott a séta és a járkálás. Hiányzott a szabad levegő, az áldott napsugár és a természetes környezet ahhoz, hogy egészségüket megfelelően karbantartsák. Bizony, kicsit megtépázta őket a hosszú bezártság.

¹³ Mózes I. könyve. Az özönvíz vége. 8/4

¹⁴ Mint előbb, 8/13

¹⁵ Mint előbb, 8/14

13. Kiköt a bárka

VÉGRE, ELJÖTT az idő, annyira kiszáradt a talaj, rá lehetett lépni a földre!

Kinyílik a bárka ajtaja – Noé lép elsőnek a szárazföldre, utána felesége Rebeka, majd fiai feleségeikkel, azok gyermekeivel, és a két kis unokával.

Tavaszi volt, amikor meglátták a kihalt, száraz és sivár tájat. Minden elpusztult, kopár volt körülöttük a föld... Se fű, se fa, egyetlen ember vagy állat nem maradt meg rajtuk kívül. De végre sütött a nap, ami mindnyájukban reményt keltett a jövőre tekintve.

Máskor ebben az időben zöldell a határ, az erdőben virágzik az akác, kertekben az orgonabokrok ontják a tavasz illatát, a fecskék fészket raknak, a gólyák kicsinyeiket táplálják. Most itt, kietlen pusztaság terült el mindenütt, ahová szemük ellát. Isten minden élőlényt eltörölt a földről, csak Noét mentette meg, és azokat, akik velük voltak a bárkában. Noé családja mégis várakozással, örömmel lép új hazájuk földjére, mert biztatón süt rájuk a nap, és érzik, hogy az Úr rájuk tekint, nem hagyta el őket. Megígérte, vigyázott rájuk a hosszú utazásuk idején és érzik: most is itt van velük, segíti őket.

Noé érne emeli kezét, hogy hálát adjon Teremtőjének, majd lehajol és megcsókolja azt a földet, amely ezután otthonuk lesz, és élteti őket. Föltekint, Istenhez fohászkodik.

– Hála legyen neked, Uram, hogy ismét száraz földre léphettem családommal együtt. Amit megfogadtam, megtettem. Mindent, ami belefért a bárkába, elhoztam, hogy a természetet, a csupasz tájat fűvel, fával, bokrokkal, mindenféle növényvel bevessem és beültessem. Megmentettem az állatokat, hogy akarod szerint elszaporodjanak és betelepítsék a földet, hogy olyan szép legyen a világod, mint amilyen volt, amikor megteremtetted ősapánk Ádám, és ősanánk Éva Édenkertjét...

És elhoztam fiaimat az ő feleségeikkel együtt, hogy benépesítsék újra a földet, a te világodat, akarod szerint.

– Jöjjetek ide kedveseim: feleségem, fiaim asszonyaitokkal és kicsi unokáimmal.

Meghatódva mindnyájan földre vetették magukat, és hálát adtak Istennek, hogy baj nélkül megúszták a víznek áradatát. Egyedül Dóra nem tehette meg, mivel állapota már igen előrehaladott, félidőn is túl volt.

Jázmin kézenfogva vezette kisgyermekét, Olga pedig átölelve tartotta picinyét, mikor kilépett a bárkából. Annyira meghatódott – bármilyen lepusztult állapotban volt a természet – mégis könnyek szöktek a szemébe, hogy lába alatt végre szilárd földet érez, és nem az özönvíz lóbálja a bárkát.

– Jöjjetek – folytatja Noé – kezdjük el a világ újrateemtését, ahogyan valaha, a világ kezdetén mondtad Uram, Ádám ősapánknak. Építsük meg hajlékainkat, ültessük körül gyümölcsfákkal, vessük be kertjeinket, a mezőket, telepítsünk erdőket a megmentett csemetékkel és magokkal, hogy az erdei állatoknak és madaraknak otthonául és eledelül szolgáljon. Ti pedig, fiaim és mindnyájan, neveljétek utódaitokat, gondozzátok a megmentett és elszaporodó állatokat az új világ, és leszármazottaitok számára.

– Jöjjetek hozzám mindnyájan – folytatja karjait széttárva – hogy megáldjalak benneteket.

14. Ararát hegyén

LASSAN magukhoz tértek valamennyien a hosszúra nyúlt utazás után. Az Ararát hegy kemény talaján, amerre a szem ellát, valóban olyan csupasz minden, amit eddig el se tudtak képzelni. De a levegő friss és üde, amikor elkezdtek a munkát, és óvatosan kipakolták a megmentett rakományt. Az állatok serege időközben megszorodott, kisbárányok, bocik, apró nyuszik anyjuk körül ugráltak ki a szabadba, boldogan siettek a friss levegőre, s ellepték a környéket, birtokukba vették a tájat. Amikor a madarakat szabadjára engedték, fejük felett kezdtek röpdösni, s úgy szálltak tova. Meghatódva figyelték, amint a kietlen táj lassan megtelik élettel.

Örömmel vették tudomásul, amint a legvadabbnak hitt élőlények is, – etetőgazdáik mellett elhaladva – gondoskodásukat megköszönve, búcsúzkodtak tőlük, mielőtt eliramodtak volna a mezőre, – ösztönösen cselekedve tudták, merre kell menniük. Őz mama kicsinyével, és a szarvassal megböködte Sémét, aki gondozta őket, szelíd szemeikkel ránéztek, úgy indultak ismeretlen útjukra.

A bébielefánt ormányával megdöfkölte Jáfetet, aki születésénél segített, és gondját viselte a hosszú vízi-út alatt. A hatalmas, fehér-fekete tollazatú gólyapár fölöttük körözve, kelepelve szállt tova.

Az apró állatok: a nyuszik, mókusok macskák és kutyasok, körülugrálták a gyerekeket, s játszópajtásokként vettek búcsút tőlük.

Elszéledt az állatok sokasága, csak a háziállatokat tartották vissza.

Ezután a férfiak földhöz erősítették a bárkát – amely megmentette őket – nehogy elmozdulhasson. Amíg kunyhóik, házaik fölépülnek, benne kell meghúzódniuk.

ÉLETÜK olyannak tűnt az új környezetben, mint egy második teremtés, mert Noénak és családjának előről kellett kezdeni mindent. Ismét be kellett telepíteni, benépesíteni a földet, amely kezdetben kietlen volt, és szomorú képet mutatott.

Első este a bárkában Noé hálát adott az Úrnak, amiért megmentette családját. Az Úr pedig megígérte, hogy többé nem lesz vízözön, nem pusztítja el az állatokat és az emberiséget, amíg létezik a föld, míg az emberek vetnek és aratnak, amíg hideg és meleg váltakozik, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnik.

Sok munka vár rájuk, amíg megépítik végleges otthonaikat, amelyek leszármazottaik számára védelmet nyújtanak.

Hosszú idő kellett hozzá, amíg mindent kipakoltak a bárkából. Először a háziállatoknak készítettek ideiglenes szálláshelyet, majd végigjárták a környéket, és minden családnak kijelölték a területet, ahol házat építhetnek, és művelhetik saját kertjüket és földjüket.

15. Letelepedés

Noé az új hazában, egy domb déli lejtőjén, – hatalmas területen – szőlőskertet telepített az átmentett szőlővesszőkből. Nagy munkájából az egyre bővülő család minden tagja kivette részét. Nemcsak gyermekei és menyei, de ott tébláboltak kis unokái is, játszottak az ültetvény rendezett sorai között. Egyedül Rebekát, Noé feleségét és Khám fiának feleségét mentették fel a mezei munka alól, mivel ők a szabadban főzték a gulyást vagy halászlét az éhes, fáradt társaságnak. Nagy kondérban rotyogott az ízletes ebéd, finom illata messzire érződött. Az étel elkészültét a kis unokák jelezték; csengettyűvel a kezükben körbeszaladták a barázdákat, úgy hívogatták enni a szőlőmunkásokat. Utána a férfiak a lejtő aljában kiásott, kövekkel kirakott mély kút vizében lehűtött borral oltották szomjukat. Igaz, ami igaz, ettől még szomjasabbak lettek. Már akkor ismerték, hogyan lehet a szőlőből szeszesitalt készíteni.

A család öregje, Noé ugyanis előszeretettel fogyasztotta a szőlő kiforrt nedűjét, megesett, hogy a kelleténél is többet. A bibliában meg vagyon írva, hogy öreg korában egy alkalommal alaposan lerészegedett. Khám, a fia (aki később Kanaánnak atyja lett) látta meg először ebbéli állapotában, hogy apja meztelenre vetkőzve, kint a szabadban fekszik a napon, horkolásától szinte zengett a környék. Költögette, előbb szóval, majd rázogatta, hátha fölébred, de magáról mit sem tudva, csak tehetetlenül, nagyokat horkantva motyogott magában és tovább szendergett. Nem tudott vele mit kezdeni egymagában, ezért kaján nevetéssel szólította testvéreit.

– Gyertek segíteni, atyánk megint berúgott, egyedül nem bírok vele.

Sém és Jáfet jöttek, betakarták meztelenségét, és vállukon vitték a lakásába. Apjuk csak másnap reggel tért magához. Amikor mámorából fölébredt – még eléggé kótyagosan – megtudta, hogy Khám meglátta őt ruhátlanul, amiért rettenetesen elszégyellte magát, és nagy haragra gerjedt. Először azt sem tudta, mitévő legyen, bosszúsan járkált és csapkodott össze-vissza. Aztán maga elé idézte fiát és elátkozta őt...

Noé az özönvíz után még háromszázötven esztendeig élt; 950 éves volt, mikor az Úr magához szólította.

SÉM, KHÁM ÉS JÁFET, „Ezek hárman a Noé fiai, s ezektől népesedék meg az egész föld.”¹⁶

Sémnek gyermekei (öt): „...*a ki Héber minden fiainak atyja...*”¹⁷ Ők kelet felé telepedtek le, egészen a napkeleti hegyekig.

Khámnak négy utódja lett, elsőszülött fia révén az unokája Nimród, a híres vadász, hatalmas birodalom és híres nagyvárosok ura, csak példaként említem meg Ninivét, és Bábelt.

Jáfet hét gyermek atyja, az ő nemzetségéből származnak a szigetlakó népek.

¹⁶ Mózes I. Könyve. 9/19

¹⁷ Mint előbb: A nemzetek eredete, 10/21

16. Igazak és gonoszok

Korábban még Ádám fia: Kain, és annak később született testvére: Séth utódai összeházasodtak. Noé Séth leszármazottja. Mivel a vízözön után Noé utódai népesítették be a földet, akik természetesen őseik génje által örökölhették mind a jó, mind a rosszra való hajlamot, köztük egyaránt lehettek igazak, és gonoszok.

Az emberi értékek minősége tehát attól az időtől fogva nem sokat változott, csak az idő haladt előre...

Múltak a századok és évezredek, akkor is két részre szakadt az emberiség, akárcsak mostanság: igazakra, és gonoszokra. Előbbiek azok, akik szerették és tisztelték hozzátartozóikat és felebarátjukat, akik szorgalmasan végezték a dolgukat, igazságosak voltak, és tiszta életet éltek. Viszont a többiek akkor is, mint manapság, szították/szítják a gyűlöletet, utálják egymást még rokonok/testvérek is, akárcsak Káin, akik irigykedtek/irigykednek, nem kímélték, akár csak ma sem kímélik embertársaikat, hiányzott/hiányzik belőlük a kímélet és a becsületesség mások iránt. Ők voltak/és ma is ők azok, akik hőzöngenek, rabolnak, mások javait pusztítják, rombolnak, és robbantanak, és képesek kárt okozni másoknak és ölni, akik háborút szítottak/szítanak, és az emberiség, a világ pusztítását okozták és okozzák egykor és ma is, ahelyett, hogy jót cselekednének, gyűlölet helyett tisztelnék egymást, tisztességes szorgos munkájukkal hozzájárulnának maguk és az elesettek emberi életének fenntartásához.

17. Mi történt eddig és mi történik mostanában?

Nem kell a régmúltban kutatnunk. Elég a huszadik század „eredményeit” áttekintenünk: a két világháborút.

– Hány ember pusztult el ártatlanul?

– S miért?

– Ostoba és gonosz emberek kezébe került a hatalom, akik irtották a népet válogatás nélkül, máskor meg ördögi gondolattal, velük született betegség miatt, vagy bórszín, származás- és vallási különbözőség tekintetében kiválogatva tették ugyanazt.

Micsoda örült ötlet volt megalkotni az atombombát, s azt pusztításra fölhasználni: romba dönteni vele egy egész várost, valamennyi lakosát megölni, vagy örök életre megnyomorítani, a kevés túlélő életterét is megmérgezve...

Nézzük csak a közelünkben, kelet felé lezajlott eseményeket: Sztálin tetteit. Hány millió ember halála kiált az égbe mérhetetlen gonosz parancsai miatt?

– Hány ember került koldusbotra?

– Hány életben maradt lett száműzött és emberi roncs miatta?

– Milliók családjának tönkretétele kiált az égbe tetteiért.

Ugorjunk át Európába. – Micsoda aljasság vezérelte Hitlert? Örült agyában megfogant gondolatait hogyan tudta végrehajtani, milliókat halálba küldve, mások sorsát, szinte egy földrész emberiségének életét téve tönkre...

Ép ésszel mindaz az ördögi cselekedet, amit művelt, ép agyvelővel föl sem fogható. Értelmetlen, miért tudta erőszakos beszédeivel és cselekedeteivel, népének sokaságát maga mellé állítani.

Mit tett, mit tehetett meg Causescu a közelmúltban, országunkkal szomszédos államban? Primitív agyában – hozzá „méltó” felesége segítségével – hogyan tudta megfogalmazni az emberhez nem méltó, gonosz tetteit, és visszazüleszteni egy évszázaddal országa fejlődését, és megmaradt népének életét?

Hogy mikor telik be a pohár az Úr asztalán, nem tudjuk. Azt sem, mikor mondja ki ismét: Elég! Talán megbánta ígétét, azt, hogy nem pusztítja el a földet, annak minden élőlényével, és azt is, hogy nem lesz többé vízözön. Ilyen emberiség nem érdemli meg mindazt a jót, amit az Ő segítségével elért a tudomány, hogy mindazt a temérdek értéket, pénzt, munkát, amit az emberek javára kellene fordítani – például arra, hogy sokmillióan ne éhezzenek a gazdag földtekén –, helyette inkább fegyverre, méregre pazarolják azért, hogy kiirtsák embertársaikat.

Gyakran érezzük: fogy a türelme... Mostanában sorban történtek és történnek katasztrófák. Talán apróságnak tűnik még a katasztrófák mellett is egy-egy lezuhant repülőgép vagy kisiklott vonatszerelvény, amikor százak és ezrek pusztulnak el.

Nem először lépett ki a tenger a medréből, és emberek milliói lelték halálukat – igazakat és gonoszokat egyaránt nem kímélve –, máshol hurrikánok rombolnak le mindent, ami útjukba esik, tűzvész pusztít el óriási területen erdőket, és emberlakta településeket, vagy hányszor rendül meg a föld, és városok, hatalmas területek tűnnek el a föld színéről...

Nemcsak természeti csapások sújtják világunkat. Kain utódai toronyházakat döntöttek/döntenek romba, s az ott élő és dolgozó, igaz és gonosz több millió embert válogatás nélkül, percek alatt pusztították/pusztítják el, csupán más nézeteik, vallási meggyőződésük ürügyén...

Kain utódai/követői miatt már ott tart a tudomány, elég egy szikra, hogy akár egy szempillantás alatt megsemmisüljön a föld, minden érték és tudomány, és minden, de minden – ami szép és jó lehetne, az emberek javát szolgálná – hamuvá váljék, hogy megmérgezze a vizeket, a földet, a levegőt, ahol többé nem élhet sem ember, se állat, de még fű se nő többé. Már nem kell Isten haragja sem, nem kell beváltania ígéretét, hogy nem pusztítja el az emberiséget, mert elég egy gonosz Kain ivadék, akinek birtokába kerül a szerkezet, amely helyette elvégzi szörnyű pusztítását...

Zárszó

KEZEMBEN A BIBLIA.¹⁸ Ismételten beleolvastam, arra gondoltam: nehéz, súlyos igazságokat tartalmaz, óriási terjedelmű munka. Legtöbb része már ismerősen hat ránk, főleg azokra, akik valamikor, még kisiskolás korukban a „Katekizmusból” is kaptak belőle némi ízelítőt (ma már sajnos, kiment a divatból), és akik a további életükben is foglalkoztak lelki életükkel akár tanulmányaik során, vagy csak magánszorgalomból. Gyakran idézzük tartalmát – bár sokan azt sem tudják, honnan valók az ismert mondatok – mert szinte belénk ivódtak a korabeli igazságok, annyira természetesen hatnak ránk. A nehéz, régies szövegrészek már alig érthetőek. Eszembe jutott, hogy a benne szereplő „ismerőseink” ugyanolyan emberek, úgy éltek, éreztek, ettek, ittak, és dolgoztak megélhetésükért, akárcsak mi, azzal a különbséggel, hogy nem a mai, modern korban, luxus körülmények között éltek, hanem közelebb a természethez.

Mi lenne – gondoltam magamban – ha betekintenék az akkor élők mindennapjaiba, és történetük egy részét a mai körülmények közé helyezném? Nos, a gondolat megérlelődött bennem. – Megpróbálom. És íme: megtettem.

Az idézeteket a bibliából másoltam ki, és bizonyos jeleneteket és a történetek legnagyobb részét onnan merítettem. Azonban kitalált nevek (pl. Noé feleségének és fiai feleségeik neve, foglalkozása, stb.) és események is szerepelnek benne. Erre azért kényszerültem, mivel a Biblia egyes részeiben, az Ótestamentumban, ahonnan írásomat merítettem, a leszármazottaknál – Éva ősanjánkon kívül – női nevet nem, vagy alig találtam. Mindenütt csak „fia, annak fia” szerepel, alig akad egy-egy nőnemű lény, mintha nem is ők hoznák világra az utódokat. Nos, a nőket már akkor is háttérbe szorították... Én az írásomban, kiemelttem őket elnyomott helyzetükből.

Ezt tapasztaljuk mostanában is, ha egy-egy család kutatni próbálja eredetét. A leányok gyermekei elődeinek: híres apjuk-nagyapjuknak nevét már nem viszik tovább, mintha bennük nem ugyanazon vér csörgedezne, mint fiútestvéreikben és azok gyermekeiben... A híres emberek női utódai általában a feledés homályában maradnak vagy elvesznek az utókor számára. Nos, én ezért adtam nevet a feleségeknek, s azért szerepeltettem őket egyenrangúként a férfiakkal, és elképzeltem mindennapjaikat, kiegészítve az akkori korban még nem ismert és nem létező tárgyakkal (a bárka felszerelése, szokások, stb.), amit csupán az én fantáziám szült, hogy olvashatóbb legyen írásom.

Azt pedig, hogy ötletem, és írásom milyen gondolatokat ébreszt, a kedves ismerős és ismeretlen olvasóim döntik el.

Vége

A szerző

¹⁸ SZENT BIBLIA, azaz Istennek Ó és Új Testamentumában foglaltatott egész SZENT ÍRÁS-t, melyet magyar nyelvre fordított: Károli Gáspár. Kiadta: Magyar Biblia Társulat 1949-1992. Budapest, 1995.